

διακήρυξη

νεολαία

**ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

ΕΚΔΟΣΗ: νεολαία ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
Κεντρικό Συμβούλιο
Πατησίων 63β, 104 33 Αθήνα
Τηλ. 8230997- 8839520
Fax 8232868

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ...

... Στόχος μας είναι, η Διακήρυξη αυτή να αποτελέσει μια ποιοτική τομή στην πολιτική φυσιογνωμία της επαναστατικής αριστεράς στη νεολαία.

Να φέρει πιο κοντά στα πραγματικά της ερωτήματα, την επαναστατική προοπτική, να την προσγειώσει από τη σφαίρα της ουτοπίας και της μελλοντολογίας, στην πραγματικότητα του σήμερα.

Να εμπνεύσει νέα οράματα σε μια νεολαία που πλέον δεν στρατεύεται σε αξίες και ιδέες που έρχονται από το παρελθόν, αλλά σε ρεύματα που απαντούν στις σημερινές αναζητήσεις της....

Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι η Διακήρυξη της νεολαίας ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ δεν θέλουμε σε καμμία περίπτωση να εκληφθεί σαν σχεδιασμένη ή πολύ περισσότερο σαν ένα κυβερνητικό πρόγραμμα ή ένα κομμουνιστικό ευαγγέλιο. Το επαναστατικό πρόγραμμα του κινήματος δεν μπορεί παρά να είναι υπόθεση των ίδιων των αγωνιστών και των εργαζόμενων, καταστάλαγμα των εμπειριών και της ωριμότητάς τους κι όχι υπόθεση κάποιων επιτελείων ή κομματικών γραφείων.

Εμείς απλά θέλουμε να σκιαγραφήσουμε και να οριοθετήσουμε τα πολιτικά χαρακτηριστικά, τη φιλοσοφία του περιεχομένου της επαναστατικής πάλης και προοπτικής.

Το κείμενο της Διακήρυξης που ακολουθεί, είναι αποτέλεσμα ενός πραγματικά πλούσιου και γόνιμου διαλόγου, μιάς ζωντανής και «εφ' όλης της ύλης» συζήτησης, που «επισφραγίστηκε» με την πανελλαδική Συνδιάσκεψη της οργάνωσής μας στις 25 και 26 Μαΐου 1996.

Α ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΠΗ, ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

1.1 Στο κατώφλι του 21ου αιώνα, μπροστά στα πιο προκλητικά ραντεβού της ανθρωπότητας με το μέλλον της, στην Ευρώπη και σ' όλο τον κόσμο βασιλεύει η απογοήτευση, η αμηχανία, ο σκεπτικισμός. Τόνοι χαρτιού, χιλιάδες ψηφίσματα, δεκάδες διασκέψεις έχουν γίνει και γίνονται για να προσεγγίσουν το φαινόμενο της σύγχρονης δυστυχίας, της νέας φτώχειας, των αδιεξόδων των εργαζομένων και της νεολαιίστικης οργής. Εμείς δε θα αναλωθούμε σε γλαφυρές περιγραφές. Θα υπογραμμίσουμε μόνο ορισμένες λέξεις που λεί-

πουν συνήθως από το βουνό των γλυκανάλατων καταγγελιών. **Ιδιοκτησία, αγορά, εκμετάλλευση, κέρδος. Από την άλλη άνθρωπος, ελευθερία, επανάσταση, εργατική τάξη.**

Ο αιώνας μας κλείνει με την ήττα του ενός πόλου της ταξικής πάλης, της εργατικής πλευράς. Ταυτόχρονα διεξάγεται ο πιο αμείλικτος κοινωνικός πόλεμος. Είναι λοιπόν ο καπιταλισμός χωρίς αντίπαλο στρατηγικά; Εμείς απαντάμε "όχι"! Το σύστημα, αν και ξεπερνά πρόσκαιρα την κρίση του, ωστόσο δε μπορεί να λύσει τις αντιθέσεις του. Τις αναπαράγει σε ανώτερο επίπεδο. Βρίσκεται αντιμέτωπο με τις ανθρώπινες ανάγκες, που όσο κι αν τις στρεβλώνει, τις βρίσκει μπροστά του.

1.2 Αισιόδοξοι για την ανθρώπινη θέληση με πίστη στην επαναστατική δυνατότητα!

Η θεωρία για το τέλος της ιστορίας ήταν η μια πλευρά - ίσως η πιο χοντροκομμένη - της βαθύτερης φιλοσοφίας του καπιταλισμού, που θέλει να πείσει τον σύγχρονο άνθρωπο για το αναπόδραστο της τεχνοοικονομικής του μορφής, για τον αιώνιο χαρακτήρα των σημερινών καπιταλιστικών σχέσεων.

Η πραγματικότητα όμως αυτών των σχέσεων δεν απεικονίζει παρά την συνολική αποτυχία του καπιταλισμού να ωθήσει με ένα άλμα προς τα μπρος τη ζωή των ανθρώπων. Η ανεργία, η νέα φτώχεια, η καταστολή, η περιθωριοποίηση, η κρίση, ο ανταγωνισμός και η οικολογική καταστροφή δείχνουν το πραγματικό πρόσωπο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Τα όνειρα όσων πίστεψαν πως η επέλαση της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης θα έφερνε δημοκρατία, ευημερία και ειρήνη, αποδείχτηκαν απατηλά. Η

νέα τάξη έφερε αυταρχισμό, ρατσισμό και φασισμό, πολέμους, μικρούς και μεγάλους, στα Βαλκάνια, την πρώην Ε.Σ.Σ.Δ., την Λ. Αμερική, την Αφρική, νέες πυρηνικές δοκιμές.

Οι άνθρωποι, ωστόσο, δεν είναι έρμαια μοιραίων και σιδερέινων νόμων της ιστορίας, αλλά δημιουργήματα και δημιουργοί της. Με τη συνειδητή τους δράση μπορούν να επιδρούν στην πραγματικότητα, διαμορφώνοντας τους αντικειμενικούς όρους για την επαναστατική ανατροπή της.

Στην σύγχρονη πραγματικότητα ενυπάρχουν ταυτόχρονα η τάση της υποταγής και η τάση της χειραφέτησης των εργαζόμενων και των νέων. Σε μια περίοδο κοσμογονικών αλλαγών, παγκοσμιοποίησης του πολιτισμού, εξελίξεων στην παραγωγή και στην εκπαίδευση, σε μια εποχή κρίσης της καθεστωτικής πολιτικής και όξυνσης σε τρομερό βαθμό του κοινωνικού ζητήματος, διαμορφώνονται νέες τάσεις αμφισβήτησης και αναζήτησης προς τα αριστερά. Γι' αυτό ακριβώς η αριστερά ξανάρχεται στο προσκήνιο, ακόμη και το ίδιο το κεφάλαιο ξαναανακαλύπτει την ανάγκη της, μια αριστερά όμως κυβερνητική και άνευρη, "υπεύθυνη" και "εθνική". Σε αυτό το τοπίο της έντονης κινητικότητας, το δίλημμα τίθεται ξεκάθαρα: θα μπορέσει η όποια κίνηση και αναζήτηση προς τα αριστερά να συγκροτήσει ένα μαζικό-μαχητικό ρεύμα χειραφέτησης και ανατροπής της αστικής κυριαρχίας ή θα εγκλωβιστεί εκ νέου σε επίσημους και ανεπίσημους δογματικούς σεχταρισμούς ή σε αφομοιώσιμες από το σύστημα πολιτικές και ευρύτερα πολιτισμικές μορφές έκφρασης και αμφισβήτησης;

Γι' αυτό και η ανάγκη ενός νέου επαναστατικού κινήματος ενάντια στην ιμπεριαλιστική νέα τάξη γίνεται επιτακτική. Η επιλογή της ανατροπής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας είναι αναγκαία όσο ποτέ άλλοτε. Έτσι κι αλλιώς, στην ιστορία η κατεξοχήν σταθερά είναι η αστάθεια, το μόνο αμετάβλητο η μεταβλητότητα. Η ανατροπή είναι ο δρόμος της εξέλιξης των κοινωνιών.

Ταυτόχρονα, όσο απομακρυνόμαστε από την εποχή της κατάρρευσης των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης, που ονομάστηκαν "υπαρκτός σοσιαλισμός", τόσο βλέπουμε πόσο λίγη σχέση είχαν αυτά τα καθεστώτα με τον σοσιαλισμό και πολύ περισσότερο με τον κομμουνισμό.

Αντίθετα, επρόκειτο για καθεστώτα που προέκυψαν σε ορισμένες χώρες, από την αποτυχία των πρώτων προσπαθειών για την εργατική εξουσία. Στις χώρες αυτές (π.χ. Ρωσία), η εργατική τάξη και η πρωτοπορία της έχασε τη μάχη σχετικά νωρίς και τα καθεστώτα κινήθηκαν σε μια κατεύθυνση γραφειοκρατική, αλλοτριωτική και καταπιεστική για τους εργάτες και τους νέους, υιοθέτησαν αστικά κριτήρια για την οικονομία και την πολιτική, απέκτησαν τελικά αντεπαναστατικό χαρακτήρα, τόσο στο εσωτερικό κάθε χώρας, όσο και διεθνώς. Τα καθεστώτα αυτά αποτέλεσαν την αρνητική συνέπεια της ήττας του επαναστατικού ρεύματος των αρχών του αιώνα, πρόκειται για μια ιστορικά ανέκδοτη κοινωνική κατάσταση, στοιχείο, το οποίο εξηγεί την αποτυχημένη προσπάθεια πολλών ρευμάτων της αριστερής σκέψης να τα αναλύσουν με βάση τις γνωστές θεωρητικές συνταγές, θέτοντας παράλληλα την αναγκαιότητα εμπλουτισμού της μαρξιστικής θεωρίας ανάλυσης των κοινωνιών, για την συγκεκριμένη περίπτωση.

Δε θα επιτρέψουμε στην αστική προπαγάνδα και την καθεστωτική Αριστερά (π.χ. ΚΚΕ) να δυσφημούν την υπόθεση του σοσιαλισμού, παρουσιάζοντας αυτές τις χώρες σαν "προπύργια" του μαρξισμού και σαν σοσιαλιστικές χώρες.

1.3 Με τη νεολαία και την εργατική τάξη

Η νεολαία γίνεται ο δέκτης όλων των αλλαγών που εφαρμόζει το σύστημα στην προσπάθεια της ανασυγκρότησής του, με τον πιο δραματικό τρόπο. Αποτελεί ένα ζωντανό πειραματικό εργαστήριο αυτών των αλλαγών.

Μεγαλώνει το χάσμα ανάμεσα σ' αυτά που μπορεί να προσφέρει η εποχή μας, σε αυτά που η νεολαία νοιώθει ως ανάγκες της και σ' αυτά που τελικά παρέχει το σύστημα.

Σε αυτό το έδαφος διαμορφώνεται και η σύγχρονη αντιφατική νεολαιίστικη συνείδηση. Αυτή η αντιφατικότητα είναι και το κυρίαρχο στοιχείο της σημερινής νεολαίας. Η αμφισβήτησή της αποκτά βαθύτερο κοινωνικό περιεχόμενο. Για πρώτη φορά η εργατική καταγωγή, η σχετικά γρήγορη ένταξη ενός μεγάλου τμήματος της νεολαίας στην παραγωγή, ο τρόπος με τον οποίο εκπαιδεύεται και η εργατική προοπτική για το συντριπτικά μεγαλύτερο κομμάτι της κάνουν τόσο έντονη την παρουσία τους στις αναζητήσεις, τις αντιστάσεις και τους αγώνες της νέας γενιάς.

Υπάρχουν στιγμές που αναγνωρίζει την προτεραιότητα των αναγκών της ενάντια στα όρια του συστήματος. Αυτή η νεολαία αρνείται να δεχτεί τα όρια της πολιτικής των "επάνω" και τα κυριλέ πλαίσιά τους. Αδιαφορεί για τον ρεαλισμό των αιτημάτων, τα θέλει όλα. Αναγνωρίζει την προτεραιότητα των αναγκών απέναντι στα όρια του συστήματος. Ενσωματώνει δηλαδή τα ελπιδοφόρα χαρακτηριστικά της κοινωνικής χειραφέτησης του εργαζόμενου ανθρώπου.

Ταυτόχρονα πολλές φορές αυτές οι τάσεις συμβιώνουν με συντηρητικές απόψεις, ρεύματα και με ιδεολογήματα του νεοφιλελευθερισμού. Αυτές οι διαφορετικές πλευρές συνυπάρχουν στη συνείδηση της νεολαίας χωρίς να συγκροτούν στεγανά και συγκροτημένα ρεύματα. Αυτό καθόλου δεν ακυρώνει την ύπαρξη μιας μαζικής τάσης με τα χαρακτηριστικά της χειραφέτησης.

Απευθυνόμαστε στη νεολαία των εργατικών συμφερόντων, των ανεξάρτητων ριζοσπαστικών αγώνων, της νέας αριστερής αναζήτησης, στη νεολαία του "δε ζητάμε πολλά-τα θέλουμε όλα". Αυτή η νεολαία είναι ο δέκτης της σύγχρονης αντικαπιταλιστικής αντίληψης. Μπορεί να γίνει ο φορέας της σημερινής απελευθερωτικής δράσης και να βαδίσει μαζί με την εργατική τάξη νικηφόρα το δρόμο της ανατροπής.

1.4 Στη δίνη των εκρηκτικών αντιθέσεων

Ενώ η ανθρωπότητα παράγει αμύθητο πλούτο, τα φαινόμενα φτώχειας και περιθωριοποίησης αναπτύσσονται, όχι μόνο στον καταλησσευόμενο "τρίτο κόσμο", μα και στον "τέταρτο" κόσμο των σύγχρονων απόκληρων των καπιταλιστικών μητροπόλεων.

Ενώ βλέπουμε με την ανάπτυξη των πολυεθνικών, πολυκλαδικών μονοπωλίων μία άνευ προηγουμένου κοινωνικοποίηση

της παραγωγής, όπου χιλιάδες άνθρωποι συνεργάζονται για τη δημιουργία ενός προϊόντος, Έχουμε μια απελπιστική ιδιοποίηση των μέσων παραγωγής, επικοινωνίας και φυσικά των κερδών.

Ενώ με την εφαρμογή των νέων τεχνολογιών στην παραγωγή και με την αυξημένη δυνατότητα του ίδιου του εργαζόμενου ανθρώπου να δημιουργεί, υπάρχει παραγωγή πολύ περισσότερου προϊόντος σε πολύ λιγότερο χρόνο δουλειάς, ενώ είναι απόλυτα ρεαλιστική και αναγκαία μία σοβαρή μείωση των ωρών εργασίας με παράλληλη εξασφάλιση της εργασίας και αύξηση των αποδοχών, το σύστημα διατηρεί και εκσυγχρονίζει την υπερεκμετάλλευση και εντατικοποίηση της δουλειάς, αυξάνοντας σταθερά την ανεργία.

18 εκατομμύρια είναι οι άνεργοι μόνο στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην Ελλάδα, η ανεργία έχει φτάσει το 10%. Ειδικότερα στη νεολαία κάτω των 30 χρονών, το ποσοστό είναι 45%. Οι απόφοιτοι ΑΕΙ-ΤΕΙ έχουν την τιμητική τους με 35% στο σύνολο των αποφοίτων. Η δυσκολία εξεύρεσης κάποιας δουλειάς οδηγεί στη μείωση των απαιτήσεων, σε πλήρη αποδοχή και πειθάρχηση στις νέες εργασιακές σχέσεις και στη δυσκολία προσέγγισης της διεκδικητικής πάλης. Την ίδια στιγμή καταρρέει ο μύθος ότι η καπιταλιστική ανάπτυξη θα μειώσει την ανεργία, μιας και οι ανοδικοί ρυθμοί της των τελευταίων χρόνων συμβάδιζαν με αντίστοιχους ανοδικούς ρυθμούς της ανεργίας.

Ενώ η επιστήμη και η γνώση κάνουν πραγματικά άλματα και θα μπορούσαν να παίξουν πολύ ουσιαστικό ρόλο για την απελευθέρωση του ανθρώπου και την καταπολέμηση διαφόρων προβλημάτων (π.χ. της υγείας, της οικολογικής ισορροπίας), γίνεται ακριβώς το αντίθετο. Εντείνεται σε τρομερό βαθμό η υποταγή της επιστήμης στις ανάγκες του κεφαλαίου, γίνεται κυρίως μέσο αύξησης των κερδών του και σταθεροποίησης της εξουσίας του. Αναπτύσσεται μόνο σχεδόν προς αυτήν την κατεύθυνση, στρεβλώνεται και αξιοποιείται σε απάνθρωπους σκοπούς.

Ενώ η παιδεία γίνεται αναγκαιότητα για όλους τους νέους αλλά και τους μεγαλύτερους, η εκπαίδευση υποτάσσεται στις ανάγκες των επιχειρήσεων, απομακρύνεται από τις κοινωνικές ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας. Δημιουργούνται εκπαιδευτικοβιομηχανικά συμπλέγματα, αναπτύσσεται η ιδιωτική παιδεία, ο κατακερματισμός, ο ακρωτηριασμός των ειδικεύσεων. Ένα νέο κύμα αποκλεισμού των φτωχών παιδιών παρατηρείται, με συνέπεια φαινόμενα σύγχρονου αναλφαβητισμού.

Στην κοινωνία, η οποία υποτίθεται ότι έχει ως κορωνίδα της την ιδιωτική ιδιοκτησία, η μεγάλη πλειοψηφία δεν κατέχει, όχι μόνο μέσα παραγωγής, αλλά ούτε και τα προς το ζην. Στην κοινωνία, η οποία υποτίθεται ότι στηρίζεται στη δουλειά, όσοι δουλεύουν είναι κυρίως φτωχοί και όσοι είναι πλούσιοι βασικά δε δουλεύουν.

Στην κοινωνία της "δημοκρατίας" και της "ελευθερίας", η νεολαία έρχεται αντιμέτωπη με έναν καθολικό κατασταλτικό μηχανισμό. Η καταστολή, έμμεσα και άμεσα, βρίσκεται σε κάθε βήμα, σε κάθε σκέψη, σε κάθε αγωνιστικό σκίρτημα της νεολαίας και των εργαζομένων. Ο "εκσυγχρονισμός" των σωμάτων ασφαλείας, η δράση των δικαστικών μηχανισμών, η "δικτατορία" της ενημέρωσης, ο ιδεολογικός ρόλος των ΜΜΕ, ο κατασταλτικός ρόλος του στρατού, ιδεολογικός και πρακτικός, συνιστούν τη θωράκιση του αστικού κράτους και των μηχανισμών εξουσίας του κεφαλαίου, που, σε συνδυασμό με την ανάπτυξη των ρατσιστικών, σοβινιστικών και φασιστικών φαινομένων, δημιουργούν έναν ασφυκτικό κλοιό γύρω από τις διαθέσεις και τα δικαιώματα του σημερινού ανθρώπου.

Στην κοινωνία της παγκοσμιοότητας, του “πλανητικού χωριού” και των ολοκληρώσεων, αναπτύσσονται τα φαινόμενα του σύγχρονου εθνικισμού. Ο εθνικισμός δεν αποτελεί φωνή από το παρελθόν, αλλά το γνήσιο τέκνο του ανταγωνισμού του κεφαλαίου για μια “θέση στον ήλιο”, των καπιταλιστικών ολοκληρώσεων και της Νέας Τάξης πραγμάτων. Στον αγώνα δρόμου, που κάθε “εθνική” ολιγαρχία δίνει για να βελτιώσει τη θέση της στην καπιταλιστική ολοκλήρωση, χρησιμοποιεί την άγρια κρατική καταστολή, το γενικευμένο συντηρητισμό και αυταρχισμό στο εσωτερικό κάθε χώρας, αλλά και την ασύδοτη εθνικιστική πολιτική έξω από τα σύνορά της.

Ο εθνικισμός γίνεται το μέσο στράτευσης της νεολαίας και των εργαζομένων μαζί με το κεφάλαιο σε αυτή του την προσπάθεια. Τι άλλο αποτελεί η “εθνική ενότητα”, οι αναγκαίες “εθνικές” θυσίες κ.ο.κ.; Αποτελεί όμως παράλληλα και μια προσπάθεια ενοποίησης των λαϊκών συνειδήσεων μετά το “τέλος των ιδεολογιών”. Ο εθνικισμός είναι σύμφωνος και όχι αντίθετος με την ουσία της ολοκλήρωσης και τη δημιουργία των σύγχρονων συνασπισμών του κεφαλαίου, που δημιουργούν οι πολυεθνικές εταιρείες, παρόλες τις αντιφάσεις τους.

Η “Νέα Τάξη πραγμάτων” που υποσχέθηκαν στη νεολαία και τους λαούς, αποδεικνύεται μια νέα “τάξη” πολέμων στον περσικό, την πρώην Γιουγκοσλαβία, την Σομαλία, τον Παναμά, τις χώρες της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ. . Ζούμε την εποχή των έντονων πολεμικών συγκρούσεων σε διάφορα μέρη της γης. Ένας ιδιόμορφος Γ΄ παγκόσμιος πόλεμος έχει ξεκινήσει. Οι πολεμικές “λύσεις” είναι η αναπόφευκτη συνέχεια της πολιτικής του κεφαλαίου για το ξαναμοίρασμα των αγορών και των ζωνών επιρροής. Ο μιλιταρισμός και ο πόλεμος είναι η Τρίτη (στρατιωτική) πλευρά του οικονομικού και πολιτικού ιμπεριαλισμού.

1.5 Στην Ελλάδα της καπιταλιστικής ανάπτυξης

Οι αλλαγές που έχουν συμβεί στα πλαίσια του ελληνικού καπιταλιστικού σχηματισμού την τελευταία 20ετία, έχουν αλλάξει κατά πολύ το πρόσωπο της ελληνικής κοινωνίας. Ο αστικός “εκσυγχρονισμός”, ιδιαίτερα σε οικονομικό επίπεδο, αλλά και στο πεδίο της πολιτικής, είναι πλέον μια πραγματικότητα σε συνεχή κίνηση προς τα “εμπρός”... Διάφορες θεωρίες που αναπτύχθηκαν στα πλαίσια της Αριστεράς για την Ελλάδα της δεκαετίας του '50 και του '60 - θεωρίες εθνικοαπελευθερωτικών κινήματων ή απλά και μόνο “αντιιμπεριαλιστικών” αγώνων ενάντια στις μεγάλες δυνάμεις, θεωρίες ούτως ή άλλως προβληματικές και για εκείνη την εποχή - σήμερα αδυνατούν να προσεγγίσουν στοιχειωδώς την ελληνική καπιταλιστική πραγματικότητα, πολύ περισσότερο αδυνατούν να εξοπλίσουν ένα κίνημα αντιπαράθεσης με αυτήν.

Η Ελλάδα δεν είναι η “υποτελής”, η “εξαρτημένη” από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα χώρα, δεν είναι η “ψυροκώστανα που δε μπορεί να θρέψει τα παιδιά της”... Είναι αντίθετα μια χώρα με σταθεροποιημένο το αστικοκοινοβουλευτικό καθεστώς, με υψηλού βαθμού συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου. Τα πολυεθνικά μονοπώλια και οι όμιλοι που λειτουργούν στο εσωτερικό της, ελέγχουν τους πιο κρίσιμους κρίκους της παραγωγής, της οικονομικής και πολιτικής ζωής. Τα πιο δυναμικά και ηγεμονικά τμήματα του κεφαλαίου ασφυκτιούν στα πλαίσια των εθνικών συνόρων και επεκτείνονται στα

Βαλκάνια, την πρώην Ε.Σ.Σ.Δ., τη Μέση Ανατολή, τις χώρες της ΕΟΚ. Έχουν δραστήρια συμμετοχή - έστω από θέση μικρού συνεταιρίου - στις διαδικασίες της ΕΟΚικής καπιταλιστικής ολοκλήρωσης. Τμήματα του κεφαλαίου συγχωνεύονται με πολυεθνικούς κολοσσούς. Ο ελληνικός καπιταλισμός επιδράει στις εργατικές ανάγκες, βαθαίνει τις μορφές της άμεσης και έμμεσης εκμετάλλευσης.

Ο ελληνικός καπιταλισμός προφανώς δεν έχει καμιά σχέση με χώρες της "περιφέρειας", και της "ημιπεριφέρειας", ούτε είναι προτεκτοράτο κάποιας μεγάλης δύναμης. Αποτελεί τον πιο ισχυρό (μαζί με την Τουρκία) καπιταλισμό στην περιοχή των Βαλκανίων και της ΝΑ Μεσογείου, επεκτείνεται οικονομικά στις γειτονικές χώρες, δηλαδή εκμεταλλεύεται ξένη εργατική δύναμη, γεγονός που εξηγεί και την τάση του να παίξει και στρατιωτικό ρόλο (ΝΑΤΟϊκά στρατηγεία, αποστολή στη Βοσνία κλπ.). Αναπτύσσει ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά, σαφώς όχι της ποιότητας και της ισχύος της Αμερικής, της Γερμανίας ή της Ιαπωνίας, ούτε βέβαια αντίστοιχα της Γαλλίας, της Αγγλίας ή της Ιταλίας. Τα όποια ιμπεριαλιστικά χαρακτηριστικά αναπτύσσονται θα είναι χαμηλότερης ισχύος, θα σχετίζονται τόσο με την αυτοτελή εσωτερική και διεθνή δυναμική του ελληνικού κεφαλαίου, όσο και με τους "βαθμούς ελευθερίας" που αφήνει η ηγεμονική παρουσία των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και των πολυεθνικών εταιρειών. Ωστόσο, αυτά τα "όρια" δεν αναιρούν την ουσία των ιμπεριαλιστικών τάσεων του ελληνικού καπιταλισμού. Αντίθετα επιβεβαιώνουν την ανάγκη της μετωπικής αντιπαράθεσης με την ολιγαρχία της χώρας μας που καταπατά τα εργατικά και νεολαίστικα δικαιώματα, τα μετατρέπει σε καύσιμη ύλη για τις εξορμήσεις της στο εξωτερικό.

1.6 Οι αντιθέσεις αιτία κοινωνικού πολέμου

Το σύστημα προσπαθεί να ξεπεράσει τις αντιθέσεις του με τις δικές του καινοτομίες σε όλα τα επίπεδα. Αλλαγές που συγκροτούν την καπιταλιστική ανασυγκρότηση. Αλλαγές που αναπαράγουν τις αντιθέσεις σε ανώτερο επίπεδο. Ο καπιταλισμός μοιάζει με τον καρκίνο: όσο αναπτύσσεται, τόσο

πιο επικίνδυνος γίνεται. Ο κοινωνικός πόλεμος που έχει εξαπολύσει το κεφάλαιο συχνά μετατρέπεται σε πραγματικό πόλεμο με θύματα εκατομύρια εργαζόμενους και νεολαίους. Η κίνηση που κυριαρχεί είναι η στροφή προς ένα βάρβαρο νεοσυντηρητισμό. Η βασική αιτία είναι πως το σύστημα έχει οριστικά κόψει κάθε σχέση ανάμεσα στην καπιταλιστική ανάπτυξη και την παραχώρηση έστω και κάποιων ψίχουλων στους εργαζόμενους και τους λαούς. Για παράδειγμα, η ανάπτυξη που εμφανίζεται τα τελευταία χρόνια, το μόνο ρόλο που επεφύλαξε στους εργαζόμενους ήταν αυτός της καύσιμης ύλης. Η κοι-

ωνία των 2/3 είναι πια παρελθόν, καθώς ούτε τα 2/3 του πληθυσμού δε μπορεί να ενσωματώσει το σύστημα. Η οξυμένη κοινωνική πόλωση είναι μια πραγματικότητα. Το μήνυμα είναι σαφέστατο: βουτιά στο ζενίθ της βαρβαρότητας και όποιος αντέξει!!

Απαραίτητο στοιχείο αυτής της κίνησης είναι η αντιδραστική στροφή στην πολιτική ζωή. Από την Αριστερά του ρεφορμισμού και της γραφειοκρατίας, στην Αριστερά της αγοράς. Από την σοσιαλδημοκρατία του κράτους πρόνοιας, στη νεοσυντηρητική διαχείριση. Από το φιλελευθερισμό με ανθρώπινο πρόσωπο στην ακροδεξιά. Η αστική δημοκρατία παίρνει ακόμα πιο αντιδραστική μορφή, οι όποιες αντιπροσωπευτικές μορφές υπονομεύονται, παρόλη τη φαινομενική τους ανάπτυξη. Το νομικό πλαίσιο γίνεται πιο αυταρχικό, τα κόμματα, τα ιδρύματα, τα κανάλια, τα κοινοβούλια ιδιωτικοποιούνται, οι “άδαιοι” θεσμοί “γεμίζουν” με αντιδημοκρατικό περιεχόμενο.

Η επίσημη καθεστωτική Αριστερά, σε όλες της τις εκδοχές, δεν αποτελεί ελπίδα για τη νεολαία ή αντίπαλο για το σύστημα. Ένα τμήμα της, το μεγαλύτερο, έχει περάσει ανοιχτά με το μέρος του συστήματος, με μία δουλκική λαγνεία απέναντι στο “νέο” του καπιταλισμού, είτε είναι στην παραγωγή, είτε στην πολιτική, είτε στις τεχνολογικές αλλαγές. Είναι η Αριστερά της συνδιαχείρισης.

Το άλλο κομμάτι της, απομεινάρια μιας εποχής, χωρίς να ξεπερνάει τον ρεφορμισμό, παρουσιάζει μια αριστερή φρασεολογία, αλλά είναι μια Αριστερά των συμβόλων και της νοσταλγίας. Είναι η Αριστερά του “παλιού” του συστήματος, που φοβάται τους τρανταγμούς της νέας εποχής. Η Αριστερά που οραματίζεται μια κοινωνία τύπου “υπαρκτού σοσιαλισμού” και αναπολεί την εποχή της μεγάλης Ε.Σ.Σ.Δ. Η Αριστερά που θεωρεί το κόμμα παντογνώστη και σωτήρα των εργαζομένων και της νεολαίας. Μια τέτοια Αριστερά δρα τελικά ενάντια στην προοπτική της αντικαπιταλιστικής επανάστασης και της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

1.7 Αντικαπιταλιστική επανάσταση η δική μας απάντηση

Όσο κι αν ψάξεις στις διάφορες “ρεαλιστικές” πολιτικές προοπτικές για τη “διέξοδο από την κρίση”, δεν πρόκειται να βρεις ούτε ένα ίχνος ρεαλισμού. Δημοκρατικές κυβερνήσεις, αντιμονοπωλιακές αλλαγές, “εναλλακτικές” λύσεις, συγκυβερνήσεις και λογικές των σταδίων... Άλλωστε, πολλές έχουν δοκιμαστεί και σαρωθεί από τη βιαιότητα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης, τόσο στην Ελλάδα, όσο και διεθνώς. Άλλες αποτελούν “λύσεις” που δε θίγουν την καρδιά του προβλήματος...

“Τον ξέρουμε τον ένοχο και είναι γνωστή η αιτία” λέει ο ποιητής. Όλες οι αντιθέσεις του καιρού μας συμπυκνώνονται με εξαιρετική ορμή και μια νέα ποιότητα στην αντίθεση κεφαλαίου-εργασίας, που διαπερνά όλες τις σφαίρες της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής ζωής.

Ένοχοι είναι η ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, το κέρδος και η εκμετάλλευση, οι πολυεθνικές-πολυκλαδικές εταιρείες, οι τράπεζες και τα χρηματιστήρια, ο παγκόσμιος ανταγωνισμός στο έδαφος της “φιλελεύθερης αγοράς”.

Το δίλημμα της εποχής μας δεν είναι να διαλέξουμε ποιος θα διαχειριστεί καλύτερα μια δεδομένη πολιτική, αλλά η αποδοχή ή απόρριψή της. Βαρβαρότητα της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης ή επαναστατική ανατροπή της!! Τρίτος δρόμος δεν υπάρχει.

Εμείς επιλέγουμε το δρόμο της επαναστατικής ανατροπής, έχοντας πλήρη συναίσθηση αυτής της επιλογής. Πιστεύουμε ότι ο χαρακτήρας της κοινωνικής επανάστασης στη χώρα μας σε αυτήν την ιστορική φάση θα είναι αντικαπιταλιστικός, βαθιά δημοκρατικός, με κομμουνιστική κατεύθυνση και περιεχόμενο. Η εργατική εξουσία θα προωθήσει την εργατική ηγεμονία για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας σε όλα τα επίπεδα. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι το τσάκισμα του αστικού κράτους και όλων των μηχανισμών του, η ανάπτυξη νέων μορφών εργατικής εξουσίας μέσα στην πορεία ανάπτυξης της επανάστασης. Αυτό είναι όμως μόνο η αρχή, γιατί η επανάσταση είναι μια συνεχής διαδικασία σε εξέλιξη, είναι ένας τρόπος κοινωνικής και πολιτικής ζωής. Δρα σε όλα τα επίπεδα των κοινωνικών σχέσεων, αναδιοργανώνοντάς τα. Πολιτικό καθεστώς είναι η εργατική εξουσία, που προωθεί άμεσα ένα ενιαίο κοινωνικό και πολιτικό πρόγραμμα που κινείται προς την κατεύθυνση του κομμουνισμού. Μια δημοκρατία, που θίγει την πραγματική και όχι τυπική ουσία με το να προωθεί τη λαϊκή αυτενέργεια και δημιουργία.

Η προώθηση αυτών των ριζικών αλλαγών δεν είναι απλά ζήτημα θέλησης και επαναστατικής αυταπάρνησης, αλλά οπωσδήποτε εξαρτάται από τους συσχετισμούς δύναμης. Αυτό καθόλου δε μειώνει την αξία της επαναστατικής πρωτοβουλίας του ανθρώπου, δεν σημαίνει υποταγή στο δοσμένο κάθε φορά συσχετισμό δυνάμεων, αλλά αναζήτηση της κατάλληλης τακτικής για την ανατροπή του.

Η αντικαπιταλιστική επανάσταση και ο μετασχηματισμός των κοινωνικών σχέσεων είναι μια διαδικασία που εκδηλώνεται, αρχίζει και προωθείται σε εθνικό επίπεδο ή ομάδα χωρών, σαν έκφραση ενός διεθνούς εργατικού επαναστατικού ρεύματος. Η πλήρης ανάπτυξη και καθοριστική νίκη των νέων εργατικών σχέσεων απαιτεί μια ανεπτυγμένη διεθνή βάση εργατικής εξουσίας (σοσιαλισμού) και μάλιστα τέτοια που να διεκδικεί την οικονομικοκοινωνική και πολιτικοϊδεολογική υπεροχή απέναντι στο διεθνή καπιταλισμό. Μια υπεροχή, η οποία δε θα πηγάζει από την ποσότητα κάποιων δεικτών, αλλά από την ποιότητα νέων και διαφορετικών κριτηρίων για την ανθρώπινη κοινωνία, καθολικά ανταγωνιστικών με την ουσία και το περιεχόμενο του καπιταλισμού.

Υποκείμενο της επανάστασης και της κοινωνικής της διαδικασίας είναι η εργατική τάξη, η νεολαία που προσεγγίζει τα εργατικά συμφέροντα, οι άνεργοι και οι άλλες καταπιεζόμενες κοινωνικές ομάδες, στο βαθμό που κυριαρχεί στις γραμμές τους η επαναστατική αντίληψη, η αντικαπιταλιστική συνείδηση που μπορεί να κατακτά ο σύγχρονος εργαζόμενος άνθρωπος, ο νέος κοινωνικός εργάτης, που, ξεπερνώντας τον εργάτη-μάζα που διαμόρφωσε ο καπιταλισμός την προηγούμενη περίοδο του, όχι μόνο μπορεί να πάρει, αλλά και να ασκήσει την εξουσία, να φτάσει την επανάσταση μέχρι το τέλος. Άλλωστε, αυτή η δυνατότητα δεν αποτελεί μια δική μας ευχή, αλλά εμφανίζεται και στο σήμερα, στα πιο πρωτοπόρα στοιχεία των έντονων κοινωνικών συγκρούσεων, τόσο στη νέα γενιά, όσο και στην εργατική τάξη, όπου "σκάει μύτη", τότε στις "άγριες απεργίες" τύπου Air France, καυτού γαλλικού "Δεκέμβρη", τότε στις μαθητικές καταλήψεις του "δε ζητάμε πολλά, τα θέλουμε όλα", τότε στις φοιτητικές διαδηλώσεις.

Β ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΖΗΤΑΜΕ ΟΛΑ ΟΣΑ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ - ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

“Οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο να κρύβουν τις προθέσεις τους” έλεγε το Κομμουνιστικό Μανιφέστο πριν από 150 περίπου χρόνια. “Οι νέοι δεν πρέπει να μασάνε τα λόγια τους” λέμε εμείς. Είμαστε με την κοινωνική απελευθέρωση και όχι με την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Στο παραδοσιακό εργατικό κίνημα, εκτός ελαχίστων φωτεινών εξαιρέσεων, υπήρχε ένα πρόγραμμα άμεσων διεκδικήσεων και αντίστασης, που συνοδευόταν, στην καλύτερη των περιπτώσεων, από μια ασαφή

διακήρυξη αρχών για το μέλλον και μία θολή και “μεσσιανική” αντίληψη για τον κομμουνισμό.

Έτσι, στην ουσία η στρατηγική του κομμουνισμού απουσίαζε, ενώ η τακτική υποβιβάζονταν σε έξυπνες ή όχι κινήσεις στο αστικό πολιτικό παιχνίδι. Έλειπε παντελώς η ενότητα τακτικής-στρατηγικής στο επαναστατικό πρόγραμμα της εργατικής δημοκρατίας. Αυτή την ιδιότυπη “παρanoiμία” του επαναστατικού προγράμματος θέλουμε να σπάσουμε. Γιατί έτσι μόνο μπορεί να πλατύνει ο αγώνας μας, που δεν θα ζητάει πολλά, αλλά που θα τα θέλει όλα.

Δεν πάσχουμε από σχεδιομανία. Δε θέλουμε να καταθέσουμε ένα κυβερνητικό πρόγραμμα, ούτε ένα ευαγγέλιο που θα αναζητά πιστούς “εξ αποκαλύψεως”. Ξέρουμε πως η υιοθέτηση ενός τέτοιου προγράμματος θα είναι αποτέλεσμα σκληρής πάλης.

Πιστεύουμε ότι το πρόγραμμα της εργατικής δημοκρατίας δε θα φτιαχτεί από ειδικούς, αλλά από τα συμβούλια των εργαζομένων και της νεολαίας. Γιατί η απελευθέρωση της εργατικής τάξης είναι έργο της ίδιας. Ταυτόχρονα επιδιώκουμε, αυτή μας η προσπάθεια να οπλίσει τους σημερινούς αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας για ριζικές αλλαγές. Να εμπνεύσει το αριστερό ριζοσπαστικό ρεύμα στη νεολαία.

Τέτοιου είδους αιτήματα παλεύονται από σήμερα. Ίσως κάποια επιμέρους κατακτηθούν. Ίσως κάποια “υιοθετηθούν” από την αστική τάξη με εντελώς διαφορετικό περιεχόμενο. Το σύνολό τους όμως χρειάζεται το επαναστατικό άλμα. Αλλά τότε τόσο το χειρότερο για το σύστημα. Εμείς φυσικά δεν επιμένουμε μονότονα στην υιοθέτηση του προγράμματος που προτείνουμε. Χρειάζεται ολόκληρη τέχνη για την σύνθεση της αντικαπιταλιστικής αντίληψης με τα αριστερά προγράμματα πάλης, που ανά χώρο, ανά θέμα και ανά φάση μπορούν να παλεύονται. Κριτήρια για την αποτελεσματικότητά τους είναι:

- ⇨ Η δυνατότητα και η ικανότητά τους να θέτουν σε αντικαπιταλιστική κίνηση την πλειοψηφία της νεολαίας και των εργαζομένων. Η αναχαίτιση της επίθεσης του κεφαλαίου. Η δημιουργία ρηγμάτων στην συντηρητική πολιτική.
- ⇨ Η βελτίωση της θέσης των εργαζομένων και των νέων, η επιθετική διεκδίκηση άμεσων αναγκών και δικαιωμάτων.
- ⇨ Η αλλαγή των συσχετισμών προς τα αριστερά. Όχι με τη στενή λογική των εκλογικών ποσοστών αλλά με το κέρδισμα ολοένα και μεγαλύτερων κομματιών της νεολαίας και των εργαζομένων με την αντίληψη και την πρακτική της επαναστατικής ανατροπής.

Όσο απαραίτητη είναι η προβολή ενός συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος για να υπάρξει μια μακρόπνοη πάλη του κινήματος, άλλο τόσο είναι απαραίτητη και η πάλη για την υπεράσπιση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων των εργαζομένων και της νεολαίας. Χωρίς αυτή, δε μπορεί να υπάρχει η ηθική, οικονομική και πολιτική δύναμη που χρειάζονται οι μάζες για να παλέψουν για την ανατροπή του συστήματος.

Με την εργατική δημοκρατία, για τον κομμουνισμό της εποχής μας

Παλεύουμε για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης που θα φέρει την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας. Η εργατική δημοκρατία θα έχει πυξίδα της την απελευθέρωση των κοινωνικών σχέσεων από τον καπιταλιστικό ζυγό, την πολύπλευρη ανάπτυξη της κοινωνικής ατομικότητας του εργαζόμενου ανθρώπου και της νεολαίας. Σημαία της εργατικής δημοκρατίας είναι ότι : όλη η εξουσία ανήκει στους εργαζομένους και τους νέους και ασκείται μόνο από αυτούς.

Η εργατική δημοκρατία δεν αποτελεί ένα κυβερνητικό μοντέλο διαχείρισης της κοινωνίας. Είναι μια πολύπλευρη απελευθερωτική διαδικασία που αφορά όλα τα επίπεδα της ζωής. Αντιμάχεται καθημερινά κάθε τάση εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κάθε μικρή ή μεγάλη εξουσιαστική τάση. Θέτει σαν πρωτεύον κριτήριο την πρωταγωνιστική συμβολή του κάθε ξεχωριστού ανθρώπου στην κοινωνική εξέλιξη, την ικανοποίηση των πιο πλατειών αναγκών, δικαιωμάτων και επιθυμιών του.

Ο κομμουνισμός σαν τάση του παρόντος και του μέλλοντος (που αναπλάθει και το παρελθόν), σαν κοινωνική κίνηση ανατροπής, σαν πρακτικό υπαρκτό πολιτικό κίνημα, δεν παραπέμπεται σε κάποιες καλές ένδεις. Είμαστε σύγχρονοι μαζί του υπογραμμίζοντας, πως η επαναστατική πολιτική πράξη του σήμερα είναι η κύρια προϋπόθεση για την πλήρη απελευθέρωση του ανθρώπου.

Ταυτόχρονα, ο κομμουνισμός είναι η πιο ριζική, καθολική και αντρεπτική κριτική του καπιταλισμού, είναι ο κοινωνικός ορίζοντας της τάσης της ανθρώπινης χειραφέτησης. Ο κομμουνισμός χωρίς να αποτελεί και αυτός μια ιδανική πολιτεία φέρνει την κατάργηση του κράτους, των ταξικών διαχωρισμών, της εργασίας, της καταπίεσης, της αλλοτρίωσης και της ιεραρχίας κάθε φύσεως. Ανοίγει μέτωπο με τη ρουτίνα και την αποξένωση.

Η ζωή πρέπει να αποκτήσει θετικό καθημερινό περιεχόμενο στα πλαίσια μιας νέας κοινωνικότητας. Να γίνει αξία καθαυτή και όχι προετοιμασία θανάτου ή φτωχή απολαβή καθημερινών βιολογικών απολαύσεων και παρηκμασμένων μορφών ψευτοεξουσίας.

Στόχος του κομμουνιστικού κινήματος είναι να αποκτήσει η ζωή του κάθε ξεχωριστού ανθρώπου απόλυτη αξία. Η δημιουργική βίωση της αληθινής ζωής θα καταστήσει περιτές τις θρησκείες και τις μετά θάνατον εικασίες και τα μυστικιστικά, ιδεαλιστικά και ανορθολογικά δόγματα. Η αντικαπιταλιστική επανάσταση και η εργατική δημοκρατία πρέπει να κινηθούν αμέσως στην κατεύθυνση της κομμουνιστικής αναδιοργάνωσης όλων των κοινωνικών σχέσεων. Ηδη από το ξεκίνημα όλοι οι νέοι θεσμοί θα έχουν αποτυπωμένα βασικά χαρακτηριστικά της κομμουνιστικής απελευθέρωσης. Για παράδειγμα, το "κράτος" της μεταβατικής περιόδου, δε θα είναι κράτος με την κλασική έννοια αφού η κύρια αποστολή του θα είναι η προώθηση της κοινωνικής απελευθέρωσης.

2.1 Απελευθέρωση των μέσων παραγωγής και της εργασίας

Η εργατική δημοκρατία θα κινηθεί προς την κατεύθυνση της πλήρους κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, δηλαδή της λειτουργίας της παραγωγικής διαδικασίας με στόχο την ικανοποίηση των πολύπλευρων αναγκών των εργαζομένων και κατά συνέπεια την κατάργηση της εμπορευματικής παραγωγής και του χρήματος. Φυσικά, ο ρυθμός αυτών των αλλαγών εξαρτάται από το συσχετισμό δυνάμεων. Οπωσδήποτε, όμως, πρέπει να γίνουν αμέσως κάποια βήματα που πρέπει να προβάλλονται από τώρα. Με την απαλλοτρίωση σχεδόν του συνόλου της οικονομίας, με τη θέσπιση της εργατικής διαχείρισης και απόφασης στο τι παράγεται, πώς παράγεται και για ποιό σκοπό, και του εργατικού ελέγχου σε όλους τους κλάδους και τομείς. Με τη δωρεάν παροχή στους εργαζόμενους και τους νέους βασικών υπηρεσιών, όπως διαρκής εκπαίδευση, υγειονομική περίθαλψη, συγκοινωνία, στέγη, πολιτιστικές δραστηριότητες κ.α.

Η εργατική διαχείριση και ο εργατικός έλεγχος δεν ασκείται από κάποιους "ειδικούς" ή κάποιους "εκπροσώπους", αλλά από τα εργατικά συμβούλια τα οποία έχουν πλήρως αποφασιστικό χαρακτήρα.

Οι παραγωγικές μονάδες αλλάζουν χαρακτήρα και προσανατολισμό με στροφή προς τις ανθρώπινες ανάγκες, αλλά και εργασιακές σχέσεις με στροφή προς τη δημιουργική εργασία ώστε "να μην αλλάξει μόνο ο κτήτορας, αλλά και το κτήμα", με την υπέρβαση της ιεραρχίας, του διαχωρισμού διευθυντών-διευθυνομένων, και τη διάκριση μεταξύ πνευματικά και χειρονακτικά εργαζόμενων, έτσι ώστε να ξεπεραστεί προοπτικά ο αλλοτριωτικός κοινωνικός καταμερισμός.

Στην εργατική δημοκρατία όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα στην εργασία, σε μια δουλιά που δε θα είναι δουλεία. Καθένας πρέπει να μπορεί να βρίσκει μια δουλιά σύμφωνα με τις κλίσεις και τα ενδιαφέροντά του. Η μισθωτή σκλαβιά θα καταργηθεί ενώ η τάση θα είναι να καταργείται η εργασία σαν καταναγκασμός και να αναπτύσσεται η εθελοντική στάση, η δημιουργία, η τέχνη "του πράττειν".

Άμεσα πρέπει να διαμορφωθεί ο ονομαστικός μισθός τουλάχιστον πάνω από το επίσημο όριο φτώχειας, να χτυπηθεί η εντατικοποίηση της δουλιάς και οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, να δίνεται επίδομα ανεργίας στο ύψος του βασικού μισθού χωρίς προϋποθέσεις, να καταργηθεί η αυθαιρεσία των απολύσεων. Ο καθένας πρέπει να μπορεί να ζήσει μόνο από μια δουλιά. Κανένας νέος να μην δουλεύει πριν ολοκληρώσει τις σπουδές του. Οποιοσ εργαζόμενος βρεθεί χωρίς δουλιά επειδή ψάχνει κάτι άλλο ή επειδή

θέλει να συνεχίσει τις σπουδές του να παίρνει επίδομα ικανό για να ζήσει. Να δημιουργηθεί ένα μέτωπο ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, την επιχειρηματικοποίηση, τη γραφειοκρατία και τον αντιλαϊκό προσανατολισμό του σημερινού κρατικού τομέα για την προώθηση όσο πιο ισχυρού εργατικού ελέγχου γίνεται. Να επιβληθεί η αυστηρή φορολόγηση των κερδών και το αφορολόγητο για την εργατική τάξη.

2.2 Απελευθέρωση της φύσης

Η κοινωνία και ο πλανήτης δε μπορεί άλλο να υπηρετήσει το μοντέλο της αχαλίνωτης ανάπτυξης που καταστρέφει τη ζωή και τη φύση, σε βαθμό που να την απειλεί με ολοκληρωτική καταστροφή.

Το φυσικό περιβάλλον και οι φυσικοί πόροι καταστρέφονται καθημερινά από την "πάση θυσία" ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που υπηρετείται στη σημερινή κοινωνία. Το κεφάλαιο επιδιώκοντας να έχει όσο το δυνατόν μεγαλύτερα κέρδη έχει παγκοσμιοποιήσει τα οικολογικά προβλήματα και έχει καταργήσει στην ουσία τα σύνορα της οικολογικής καταστροφής. Η καταστροφή των δασών του Αμαζονίου, η καταστροφή του όζοντος ακούγονται πολύ μακρινά αλλά οι συνέπειες τους είναι πολύ κοντινές και άμεσες. Η επιβολή μιας σειράς από αντιοικολογικά πρότυπα που έχει επιβάλλει στην παραγωγή και την κατανάλωση η αστική κυριαρχία και που αφορούν όλους τους τομείς της ζωής συμπληρώνουν το τοπίο. Μια τέτοια λογική δεν απέφυγαν ούτε οι χώρες του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού", όπου η λογική της μεγάλης παραγωγής, της εκπλήρωσης των πλάνων, της "ανάπτυξης" και η διατήρηση καπιταλιστικών μοντέλων εργασίας δημιούργησαν οικολογικές καταστροφές μεγάλης έκτασης, οδήγησαν και εκεί στην παραπέρα αλλοτρώωση του ανθρώπου από τη φύση και τον ίδιο του τον εαυτό.

Στην εργατική δημοκρατία κριτήριο της όποιας ανάπτυξης θα είναι οι ανάγκες των ανθρώπων και οι ανάγκες αυτές δεν ικανοποιούνται αν η σχέση του ανθρώπου με το φυσικό περιβάλλον δεν είναι αρμονική. Συνεπώς κάθε παραγωγική εφαρμογή ή άλλη δραστηριότητα που καταστρέφει τη φύση και τον άνθρωπο-όποια άλλη "χρησιμότητα" και να έχει- θα περιορίζεται έως ότου εκλείψει.

Είναι επομένως αναγκαίο να επαναπροσδιοριστεί η σχέση ανθρώπου-φύσης, αφού η σχέση αυτή δεν πρέπει να είναι ανταγωνιστική, όπως είναι σήμερα. Ο άνθρωπος δεν είναι κάποιος ξένος σε σχέση με το φυσικό περιβάλλον, το οποίο πρέπει να δαμάσει και να χρησιμοποιήσει, αλλά οργανικό κομμάτι του.

Μέτρα οικολογικής πολιτικής και αντίστασης στη λογική "ανάπτυξη πάσει θυσία" πρέπει και μπορούν να παλευτούν από τώρα. Η οικολογική αντίσταση πρέπει να γίνει αναπόσπαστο κομμάτι των αγώνων της νεολαίας και των εργαζομένων, να συγκροτηθεί

ένα υπαρκτό αντικαπιταλιστικό οικολογικό κίνημα ενάντια στην κάλπικη “οικολογία” των “πράσινων προϊόντων” των πολυεθνικών και στη λογική των “Ρομπέν της οικολογίας”, διαφόρων οργανώσεων, όπως η Greenpeace, η οποία με λογικές ακτιβισμού των λίγων ειδικών και μνημένων και με επιλεκτικές παρεμβάσεις μη θίγοντας το συνολικό πρόβλημα αντιστρατεύονται επί της ουσίας την προσπάθεια για ένα μαζικό αντικαπιταλιστικό-οικολογικό κίνημα.

Μέτρα όπως η υποχρέωση όλων των βιομηχανιών να λάβουν τις απαραίτητες προφυλάξεις και το κλείσιμο όσων δεν συμμορφωθούν, η απαγόρευση της παραγωγής χλωροφθορανθράκων, ο περιορισμός και ίσως και η απαγόρευση επικίνδυνων πηγών ενέργειας, όπως η πυρηνική καθώς και η χρήση άλλων εναλλακτικών αλλά και ακίνδυνων πηγών είναι απαραίτητη όχι μόνο για τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων σήμερα αλλά και για την ύπαρξη του πλανήτη σαν χώρο ανάπτυξης ζωντανών οργανισμών.

2.3 Απελευθέρωση της δημοκρατίας

Πολιτικό σύστημα της κοινωνικής αυτοδιοίκησης είναι η δημοκρατία των εργατικών και νεολαϊστικών συμβουλίων. Πρωταρχική μορφή αυτής της δημοκρατίας είναι η άμεση δημοκρατία, είτε με τη μορφή των γενικών συνελεύσεων, είτε με τη μορφή του δημοψηφίσματος, οπωσδήποτε, όμως, θα πρέπει να υπάρχουν και αντιπροσωπευτικές μορφές. Μόνο που τα αντιπροσωπευτικά σώματα είναι αιρετά, ανακλητά ανά πάσα στιγμή και απαρτιζόμενα από μη επαγγελματίες πολιτικούς. Όλα τα όργανα της εργατικής δημοκρατίας θα βρίσκονται κάτω από το διαρκή και αποφασιστικό κοινωνικό έλεγχο των εργατικών συμβουλίων.

Η πορεία της εργατικής δημοκρατίας προς την κομμουνιστική απελευθέρωση δε θα είναι μια διαδικασία χωρίς συγκρούσεις κοινωνικού, πολιτικού ακόμη και πολιτιστικού περιεχομένου. Θα απαιτεί πολιτικές συζητήσεις, αντιπαραθέσεις, ανακατατάξεις, ακόμη και άλματα σε μια σειρά τομείς.

Είναι μια επαναστατική διαδικασία σε εξέλιξη. Αυτό σημαίνει πως πολιτικές απόψεις, ρεύματα, κόμματα, ακόμη κι αν είναι αντιπολιτευόμενα στην εργατική εξουσία, δε μπορούν να αντιμετωπίζονται με αποκλεισμούς, απαγορεύσεις, κλπ. Για πρώτη φορά θα υπάρχει η πιο πλατειά πολιτική ελευθερία για τους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Οπωσδήποτε, βέβαια, η εργατική δημοκρατία έχει το δικαίωμα να και την υποχρέωση να υπερασπιστεί τα πρώτα βήματα προς την κοινωνική απελευθέρωση από κάθε προσπάθεια βίαιης ή πραξικοπηματικής υπονόμησης της. Η Επανάσταση δε θα ανατρέψει μόνο με τη βία την αστική κυριαρχία, που είναι πολύπλευρη βία, αλλά θα αντιμετωπίσει αποφασιστικά και σταθερά και τη βία της αντεπανάστασης. Δε ξεχνάει ποτέ πως το λαβωμένο θηρίο γίνεται πάντα πιο επικίνδυνο.

Ταυτόχρονα, οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να επαγρυπνούν και απέναντι στο δικό τους κράτος. Βέβαια, το κράτος της εργατικής δημοκρατίας θα είναι ένας μηχανισμός που θα απονεκρώνεται συνεχώς. Παρ' όλα αυτά, είναι πιθανό και λόγω των συσχετισμών και λόγω κατάλοιπων της αστικής κοινωνίας, να εμφανίζονται τάσεις κρατισμού καθώς και διοικητικά ή εξουσιαστικά χαρακτηριστικά. Το κίνημα της νεολαίας και των

εργαζομένων πρέπει να βρίσκεται σε συνεχή ετοιμότητα ώστε να συγκρούεται άμεσα με τέτοια φαινόμενα και να τα περιορίζει. Επίσης αποφασιστικά πρέπει να χτυπιούνται τάσεις γραφειοκρατίας και δημοσιουπαλληλίας, καθώς οι νέοι κι οι εργαζόμενοι θα αναλαμβάνουν τη διαχείριση των υποθέσεων τους. Βασικό στοιχείο της εργατικής δημοκρατίας είναι η προσπάθεια ολόπλευρης συμμετοχής των νέων και των εργαζομένων στα κοινά, η πολιτικοποίησή τους, η κατάργηση του διαχωρισμού ανάμεσα σε αυτούς που ψηφίζουν και σε αυτούς που διοικούν.

Άμεσα μπορεί να παλεύεται μια τέτοια λογική. Με την ενίσχυση της πολιτικής ανεξαρτησίας των εργαζομένων και των νέων, με την ανάδειξη θεσμών της εργατικής πολιτικής. Με τη σύγκρουση με όλο το αυταρχικό -κατασταλτικό πλέγμα που περικυκλώνει τη πολιτική και μαζική δράση του λαού και της νεολαίας, διεκδικώντας τις ελευθερίες που απαιτεί η εποχή μας. Με την υπεράσπιση της βίας του κινήματος ενάντια στη βία της αστικής τάξης και του κράτους της.

2.4 Απελευθέρωση των Λαών από τον εθνικισμό και τον μιλιταρισμό

Η επικράτηση της αντικαπιταλιστικής επανάστασης κρίνεται από το βαθμό διθνοποίησής της. Απορρίπτουμε ολοκληρωτικά ένα "διεθνισμό" που υφίσταται σε επίπεδο διακρατικών σχέσεων και συμφερόντων όπως αυτός εκφράστηκε στο παραδοσιακό κομμουνιστικό κίνημα.

Η "εξωτερική πολιτική" της εργατικής δημοκρατίας θα είναι σύμφωνη με τα συμφέροντα του "έθνους των εργαζομένων" και του διεθνούς εργατικού κινήματος. Ο νέος εργατικός διεθνισμός στηρίζει ενεργητικά τα επαναστατικά κινήματα σε όλο τον κόσμο, αξιοποιώντας την εμπειρία τους. Η εργατική δημοκρατία θα κάνει συνειδητή προσπάθεια για την ανάπτυξη της επανάστασης σε διεθνή κλίμακα. Στο εσωτερικό όλοι οι άνθρωποι ανεξάρτητα από καταγωγή, χρώμα, θρήσκευμα έχουν απολύτως ίσα δικαιώματα μεταξύ τους. Ο εθνικισμός, ο ρατσισμός, ο φασισμός θα τσακιστούν.

Η τάση της επαναστατημένης κοινωνίας είναι προς την κατάργηση του στρατού, του μιλιταρισμού και κάθε θεσμοποιημένης εξωκοινωνικής και αντικοινωνικής βίας. Θα καταργηθεί ο σημερινός καταπιεστικός στρατός και θα αντικατασταθεί άμεσα με ένα σύστημα εξοπλισμού του λαού το οποίο θα συγκροτείται σε εθελοντική βάση, η λειτουργία του θα στηρίζεται στην αυτοπειθαρχία, την αυτοδιοίκηση και τη δημοκρατία και θα έχει σαν αποστολή την υπεράσπιση της επανάστασης από πιθανές στρατιωτικού τύπου απειλές και επεμβάσεις.

Παλεύουμε από τώρα ενάντια στη Νέα Τάξη, τον πόλεμο και τον εθνικισμό, για μια πολιτική που θα προωθή την ειρήνη και τη φιλία με τους γειτονικούς λαούς και όλο τον κόσμο, που απαιτεί την άμεση αποχώρηση από όλους τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς (ΕΕ, NATO, ΔΕΕ, ...), παλεύοντας για τη διάλυσή τους. Στον εθνικισμό, κοσμοπολιτισμό και τις ολοκληρώσεις του κεφαλαίου απαντάμε με την προώθηση της διεθνιστικής αλληλεγγύης και της κοινής δράσης με όλα τα κινήματα και τις αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές οργανώσεις και κινήσεις σε όλο τον κόσμο. Στο ρατσισμό και το σωβινισμό απαντάμε με την κοινή πάλη μαζί με τους οικονομικούς μετανάστες, για ίσα δικαιώματα ουσιαστικά και τυπικά.

Σήμερα που ο κίνδυνος ενός πολέμου με την άμεση συμμετοχή της Ελλάδας είναι ορατός, παλεύουμε με όλες μας τις δυνάμεις για την αποτροπή του. Δεν πολεμάμε κάτω από τις σημαίες και για τα συμφέροντα της ελληνικής ολιγαρχίας, του NATO, της ΕΕ και των ΗΠΑ. Συγκροτούμε ρεύμα μαζικής ανυπακοής στο μιλιταρισμό και τα πολεμικά καλέσματα. Μετατρέπουμε τον πιθανό πόλεμο σε ταξικό εμφύλιο.

Αγωνιζόμαστε για την αναγνώριση δημοκρατικών δικαιωμάτων και συνδικαλιστικών ελευθεριών των νέων στρατευμένων, για την αναγνώριση του δικαιώματος στην άρνηση στράτευσης, για τη δημιουργία κινήματος στρατευμένης νεολαίας. Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας σε κάθε αντιμιλιταριστική κι αντεθνικιστική στάση, σε κάθε προσπάθεια που συμβάλλει στο αδυνάτισμα της "εθνικής ενότητας". Παλεύουμε για την άμεση και δραστηκή μείωση της στρατιωτικής θητείας στην προοπτική κατάργησης της υποχρεωτικής στράτευσης. Ταυτόχρονα απορρίπτουμε τις λογικές δημιουργίας επαγγελματικού-μισθοφορικού στρατού. Διεκδικούμε το πάγωμα των πολεμικών εξοπλισμών σε διεθνές επίπεδο.

2.5 Απελευθέρωση της γνώσης

Η παιδεία πρέπει να αποκτήσει προτεραιότητα μέσα στην κοινωνία. Η επιστήμη κι η γνώση θα πάψουν να είναι υποταγμένες στο κεφάλαιο, την αγορά και το κέρδος. Θα καταργηθεί κάθε μορφή ιδιωτικής παιδείας. Επειτα όλοι οι νέοι χωρίς αποκλεισμούς και με ουσιαστική βοήθεια θα κατακτούν ένα βασικό επίπεδο γνώσεων σε νέου τύπου ενιαία σχολεία. Η πανεπιστημιακή εκπαίδευση θα είναι ανοιχτή για κάθε νέο ή μεγαλύτερο με προαιρετική εγγραφή χωρίς εξετάσεις. Στόχος είναι η πανεπιστημιακή εκπαίδευση να μαζικοποιηθεί και στην πορεία να γενικευτεί. Καμία άλλη ενδιάμεση βαθμίδα μεταξύ σχολείου και παν/μίου δεν υπάρχει λόγος να υπάρχει. Σε όλη την κλίμακα της εκπαίδευσης πρέπει να υπάρξει μία στροφή του προσανατολισμού προς τις ανθρώπινες και κοινωνικές ανάγκες. Να αναπτύσσονται με τον πιο πλούσιο τρόπο οι πιο δημιουργικές πλευρές των νέων, καθώς και οι δεξιότητές τους. Να δίνεται πλατεία, πολυεπίπεδη, στέρεη και κριτική γνώση χωρίς υπερεξειδίκευση, παπαγαλισμό, οικονομισμό, τεχνοκρατισμό, παραγωγισμό και κατακερματισμό. Να ξεπερνιέται ο διαχωρισμός της θεωρητικής και τεχνικής-πρακτικής εκπαίδευσης στα πλαίσια της υπέρβασης του διαχωρισμού πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας. Να αρθεί η υποταγή της εκπαίδευσης στην παραγωγή με διπλό τρόπο: από τη μία πλευρά με την απεμπλοκή του περιεχομένου της από την μετέπειτα εργασιακή προοπτική του κάθε νέου. Από την άλλη πλευρά, από την

ανάπτυξη της τάσης για κατάργηση του διαχωρισμού εκπαίδευσης και εργασίας και την ενοποίηση αυτών των σημαντικών πλευρών της ανθρώπινης δραστηριότητας σε ένα νέο ενιαίο σύνολο δημιουργίας.

Ο ρόλος των νέων και των συλλογικοτήτων τους να είναι αποφασιστικός και να υπάρχει διαφορετική σχέση διδασκόντων-διδασκομένων. Η καθηγητική αυθεντία θα καταργηθεί και οι εκπαιδευτές θα πρέπει να επανεκπαιδεύονται από τους "μαθητές τους", στα πλαίσια μιας ισότιμης σχέσης εκπαιδευομένων-εκπαιδευτών.

Η ανάπτυξη της έρευνας, της επιστήμης, της τεχνολογίας, καθώς και η εφαρμογή των δημιουργημάτων τους θα γίνεται με κριτήριο την εξυπηρέτηση των πολύμορφων αναγκών του ανθρώπου και την επίλυση κοινωνικών προβλημάτων.

Η λειτουργία του εκπαιδευτικού συστήματος θα έχει σαν κριτήριο επιτυχίας την ικανότητα που θα πρέπει να αποκτά ο κάθε άνθρωπος έτσι ώστε να μπορεί να προσεγγίζει το σύνολο της ανθρώπινης γνώσης, σε μια κοινωνία όπου η γνώση και η μόρφωση έχουν μετατραπεί σε αξίες μέγιστου βαθμού. Σε μία κοινωνία όπου όλη η λειτουργία της δημιουργεί συνεχώς και ολοένα ανώτερα επίπεδα μόρφωσης και γνωσιολογικής ικανότητας.

Άμεσα πρέπει να ενταθεί ο αγώνας ενάντια στην επιχειρηματική εκπαίδευση, στην υποταγή της επιστήμης στις ανάγκες κερδοφορίας του κεφαλαίου, στην επέκταση της ιδιωτικής παιδείας. Ενάντια στον κατακερματισμό και την πολυδιάσπαση, στους πολύμορφους ταξικούς φραγμούς και το σύγχρονο αναλφαριθμητισμό.

2.6 Απελευθέρωση του χρόνου

Άμεσος στόχος αλλά και προϋπόθεση της εργατικής εξουσίας είναι να εξασφαλιστεί σε πανκοινωνική κλίμακα ο κοινωνικά αναγκαίος χρόνος εργασίας. Ο υπόλοιπος χρόνος θα μπορεί να αξιοποιηθεί για συμμετοχή στην κοινωνική αυτοδιοίκηση, στη μόρφωση, στην τέχνη, στα ενδιαφέροντα και την προσωπική ζωή.

Ακόμη παραπέρα, η τάση θα είναι και η κατάργηση της ίδιας της έννοιας του εργάσιμου χρόνου, με την έννοια ότι ο κοινωνικός και ο προσωπικός χρόνος δε θα κατακερματίζονται από τους θεσμούς μιας κοινωνίας βασισμένης στον καταμερισμό εργασίας. Ο ίδιος ο καπιταλισμός καταργεί τους παλιούς διαχωρισμούς με το να κάνει όμως όλο τον ανθρώπινο χρόνο "εργάσιμο", δηλαδή αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Ο κομμουνισμός δεν είναι μία κοινωνία της πλήρους απασχόλησης, αλλά της πλήρους δραστηριότητας και ελεύθερης δημιουργίας, απαλλαγμένης από τη τυποποίηση και βασισμένης στις ιδιαίτερες ανάγκες, δεξιότητες, ενδιαφέροντα του καθενός. Όπως έλεγε ο Μαρξ, "από τη στιγμή που η εργασία με την άμεση μορφή της παύει να αποτελεί τη βασική πηγή πλούτου, ο χρόνος εργασίας πρέπει να πάψει να αποτελεί το μέτρο του. Δεν είναι πια ο χρόνος εργασίας, αλλά ο ελεύθερος χρόνος που αποτελεί το μέτρο του πλούτου".

Άμεσα πρέπει να μειωθούν οι ώρες εργασίας στις 30, χωρίς μείωση αλλά με αύξηση των αποδοχών. Λιγότερη δουλειά- δουλειά για όλους. Οι εργαζόμενοι να συνταξιοδοτούνται στα 55 τους χρόνια χωρίς προϋποθέσεις και με αποδοχές που θα μπορούν να καλύψουν τις ανάγκες τους.

2.7 Απελευθέρωση της επικοινωνίας και της πληροφόρησης

Η εργατική δημοκρατία για πρώτη φορά στην ιστορία της θα κατοχυρώσει την ελευθερία της ενημέρωσης και της επικοινωνίας για όλους. Θα παρέχει όλα τα αναγκαία υλικά μέσα στους ελεύθερα συνασπισμένους πολίτες, για την έκδοση εφημερίδων, περιοδικών, για την δημιουργία ραδιοτηλεοπτικών σταθμών ή για την ένταξη σε καλωδιακά και ηλεκτρονικά δίκτυα επικοινωνίας. Τα μέσα ενημέρωσης θα βρίσκονται υπό τον έλεγχο των εργατικών συμβουλίων. Οδηγός αυτών των αλλαγών είναι η αντίληψη που θεωρεί την επικοινωνία και την πληροφόρηση όχι εμπορεύσιμο αγαθό ή διαδικασία κάποιων “ειδικών”, αλλά μέσο κοινωνικής επαφής, βαθιάς και όχι επιφανειακής γνώσης των πραγμάτων. Δημιουργός της πληροφορίας και διαχειριστής της γίνεται ο κάθε εργαζόμενος σε όλα τα στάδια της κοινωνικής ζωής. Στην εργατική δημοκρατία δεν υπάρχει “απαγορευμένη” πληροφόρηση.

Άμεσα είναι αναγκαίο να οργανωθεί η αντίσταση στη δράση των σημερινών ΜΜΕ, κρατικών και ιδιωτικών. Να καταγγελθεί ο απάνθρωπος ρόλος τους, η απαγόρευση κάθε φωνής αντίστασης και αμφισβήτησης του συστήματος, η πολιτιστική βλακεία, ο ιδεολογικός και αλλοτριωτικός τους χαρακτήρας. Να οργανωθεί ένα δίκτυο αντιπληροφόρησης όλων των μη ελεγχόμενων από το κράτος, το κεφάλαιο, το εκδοτικό κατεστημένο πηγών ενημέρωσης.

2.8 Απελευθέρωση της καλλιτεχνικής δημιουργίας και της αθλητικής δραστηριότητας

Η καλλιτεχνική δημιουργία αποτελεί βασική κοινωνική δραστηριότητα και κινητήρα όλης της κοινωνίας προς τα εμπρός. Η εργατική δημοκρατία δε θα επιβάλλει καμία έκφραση τέχνης ως αποκλειστικό εκφραστή της. Έτσι κι αλλιώς η τέχνη αποτελεί ένα πεδίο έκφρασης των κοινωνικών αντιθέσεων. Στην εργατική δημοκρατία δεν έχουν θέση εμπορικά κριτήρια, γιατί η καλλιτεχνική δημιουργία δεν είναι επάγγελμα αλλά ούτε και χόμπι ή ψώνιο, συνδέεται με την κοινωνική ζωή αποτελώντας ένα ουσιαστικό μέρος της. Η ελεύθερη διακίνηση, η ισότιμη προβολή και η ενθάρρυνση ρευμάτων και ιδεών αποτελούν προϋπόθεση για την ανάδειξη της απελευθερωτικής της λειτουργίας. Στο βαθμό που εξαλείφεται ο διαχωρισμός μεταξύ ελεύθερου και εργάσιμου χρόνου αναδεικνύεται και ο πολύμορφος πλούτος του κοινωνικά εργαζόμενου ανθρώπου και σε καλλιτεχνικό επίπεδο.

Άμεσα πρέπει να στοχεύεται η ενίσχυση της καλλιτεχνικής δημιουργίας που πηγάζει από την τάση χειραφέτησης, αντιπαραθετική στην τάση ενσωμάτωσης και συμβιβασμού με το σύστημα. Για μια κίνηση που θα δημιουργεί τους όρους που θα συνθέτουν ένα δεύτερο παράλληλο στον κυρίαρχο πολιτισμό. Η διαλεκτική προσέγγιση του κινήματος με αυτόν τον πολιτισμό μπορεί να δημιουργήσει τα νέα σύγχρονα κινήματα απελευθερωτικής κουλτούρας.

Με ανάλογο τρόπο αντιμετωπίζουμε τα ζητήματα του αθλητισμού, για να πάψει να αποτελεί η αθλητική δραστηριότητα πεδίο κερδοφορίας και ιδεολογικής αξιοποίησης

προς όφελος του κεφαλαίου. Να πάψει να αποτελεί πεδίο τεχνητών αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων της νεολαίας. Για να απελευθερωθεί από τα δεσμά του επαγγελματισμού και να μετατραπεί σε μαζική δραστηριότητα των νέων ανθρώπων.

2.9 Απελευθέρωση της ανθρώπινης προσωπικότητας

Η λειτουργία της επαναστατημένης κοινωνίας σε όλους τους τομείς της ζωής στοχεύει τελικά στην καθολική απελευθέρωση της ανθρώπινης προσωπικότητας. Κριτήριο επιτυχίας της εργατικής δημοκρατίας είναι η πολύπλευρη και ολόπλευρη ανάπτυξη της ανθρώπινης προσωπικότητας,

το να αποτελεί, όπως λέει ο Μαρξ, "κάθε άνθρωπος μια ανεπανάληπτη προσωπικότητα" αποκτώντας έτσι την πραγματική του κοινωνική ουσία. Τόσο η συλλογική ζωή όσο και η κοινωνική ατομικότητα αναπτύσσονται εξίσου μέσα στα πλαίσια μιας πραγματικής ισότητας και ελευθερίας. Η εργατική δημοκρατία δεν προωθεί την ομοιομορφία και τον εξισωτισμό αλλά την ανάπτυξη των δημιουργικών πλευρών κάθε ανθρώπου στα πλαίσια μιας ειλικρινούς συλλογικής δράσης, κουλτούρας και επικοινωνίας.

Ταυτόχρονα, οι διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων, η φιλία, η αλληλεγγύη, ο έρωτας, απελευθερώνονται, υπερβαίνοντας την αλλοτρίωση, την καταπίεση και το ψέμα που τους προσδίνουν μέχρι σήμερα η κυριαρχία του χρήματος, της εμπορευματοποίησης, των αντιδραστικών παραδόσεων, της αστικής ηθικής ιεραρχίας και των ταξικών διαφορών. Διακρίσεις και γκετοποίηση ανθρώπων λόγω της ερωτικής τους επιλογής πρέπει να αντιμετωπίζονται αποφασιστικά. Παράλληλα, θα εξαλείφεται κάθε διάκριση, μικρή ή μεγάλη, μεταξύ αντρών και γυναικών. Το ζήτημα της απελευθέρωσης της γυναίκας από την υποταγή στις σχέσεις αλλοτρίωσης και ιδιοκτησίας, που διπλά της επέβαλε ο καπιταλισμός, παραμένει κρίσιμο στοιχείο πάλης και μετά τη νίκη της επανάστασης, καθώς η λύση του θα σκοντάφτει όχι μόνο πάνω στην ύπαρξη θεσμών αλλά και αντιλήψεων, παραδόσεων και στάσεων ζωής βαθιά ριζωμένων στις συνειδήσεις. Από τα πρώτα βήματα της εργατικής εξουσίας και με βάση τον πλούτο της κοινωνικής πρωτοβουλίας που θα αναπτύσσεται, θα αίρονται όποιοι φραγμοί υψώνονται ως τώρα απέναντι στη γυναικεία δραστηριότητα στο σύνολο των πεδίων της κοινωνικής ζωής, την πολιτική, την εργασία, τη μόρφωση, την οικογένεια, τον πολιτισμό. Κάθε άνθρωπος-είτε γυναίκα είτε άντρας- οφείλει να έχει και να διεκδικεί ίδιες δυνατότητες, δικαιώματα και υποχρεώσεις παντού. Οι νέοι άνθρωποι θα πάνε να αποτελούν αντικείμενο εκμετάλλευσης και διδαχής. Σε μία κοινωνία που θα στηρίζεται στην ανανεούμενη νεανικότητα

της η ηλικιακή αλλά κυρίως η πολιτική και κοινωνική νεότητα θα αποτελούν την ατμομηχανή της εξέλιξης.

Από σήμερα πρέπει να προβάλλονται οι αξίες της συλλογικής κουλτούρας και δράσης όχι μόνο στο επίπεδο της πολιτικής αλλά και σε αυτό της καθημερινής ζωής. Η ανάπτυξη των αξιών της εργατικής και νεολαιίστικης αλληλεγγύης, η τάση για πραγματικές ανθρώπινες σχέσεις, πέρα από οικονομικά ή άλλα συμφέροντα. Η αντίσταση στην καταπίεση και στις διακρίσεις εις βάρος των γυναικών και στο ρατσισμό που υφίστανται άνθρωποι λόγω της διαφορετικής τους σεξουαλικής συμπεριφοράς, όπως πχ ομοφυλόφιλοι.

Ολα αυτά τα στοιχεία ενταγμένα στο πλαίσιο της πολιτικής, κοινωνικής και ιδεολογικής πάλης για την απελευθέρωση συγκροτούν το χαρακτήρα, τη στάση ζωής, και την προσωπικότητα του σημερινού επαναστάτη ανθρώπου.

2.10 *Απελευθέρωση της κοινωνίας από φαινόμενα κοινωνικής παθογένειας*

Στην εργατική δημοκρατία τα φαινόμενα της εγκληματικότητας και της κοινωνικής παθογένειας θα περιορίζονται διαρκώς λόγω των αλλαγών των οικονομικών και κοινωνικών όρων ζωής των ανθρώπων. Εφόσον θα εκλείψουν οι κοινωνικές αιτίες που γεννούν “εγκληματίες” κατά συνέπεια θα εκλείψει και μια τέτοιου είδους συμπεριφορά. Πιθανές περιπτώσεις που θα υπάρξουν δε θα αντιμετωπίζονται με εξοντωτικές ποινές και “σωφρονιστικές” λογικές κατασταλτικού χαρακτήρα αλλά με συνεχή κοινωνική και επιστημονική βοήθεια και με στόχο την αρμονική συμμετοχή στη συλλογική ζωή.

Αμεσα διεκδικούμε τη δημιουργία ενός ανθρώπινου σωφρονιστικού συστήματος που δε θα έχει σκοπό να εξοντώσει ψυχικά, πνευματικά και σωματικά τους κρατούμενους αλλά θα προσπαθεί να βοηθήσει αυτό το ιδιαίτερο κομμάτι της κοινωνίας σε αντίθεση με τη σημερινή πραγματικότητα των στοιβαγμένων κρατουμένων στα κελιά των φυλακών, των άθλιων συνθηκών διαβίωσης, του εμπορίου ναρκωτικών, ενός τελικά “σωφρονιστικού” συστήματος το οποίο αποτελεί μηχανισμό ανάπτυξης και αναπαραγωγής νέων στοιχείων και μορφών εγκληματικότητας.

Ταυτόχρονα, πρέπει να πάψουν να χαρακτηρίζονται και να αντιμετωπίζονται οι χρήστες ναρκωτικών σαν κοινοί εγκληματίες και να μην διώκονται ποινικά.

Γ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

- ΠΡΩΤΟ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΜΑΣ
 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
 ΔΕΥΤΕΡΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ
 ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

3.1 Ας γίνουμε πρωταγωνιστές

Οι βαθύτερες αλλαγές που απαιτούνται δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν χωρίς την ενεργητική παρέμβαση των εργαζομένων και των νέων, χωρίς την ανάδειξη τους σε πολιτικό υποκείμενο. Ο συνειδητός αγώνας ενάντια στην αστική εξουσία και το κράτος απαιτεί νέα ποιότητα στο νεολαϊστικό κίνημα, στο αριστερό ριζοσπαστικό ρεύμα της νεολαίας και στην κομμουνιστική απελευθερωτική νεολαία, τόσο για το καθένα ξεχωριστά όσο και στην αλληλοσύνδεσή τους. Για μας το πολιτικό υποκείμενο δεν είναι κάποιοι που εκλέχτηκαν γι' αυτό ή πολύ χειρότερα που αυτονομάστηκαν πρωτοπορία, αλλά είναι ενιαία το ανατρεπτικό πολιτικοποιημένο νεολαϊστικό κίνημα, η αριστερή του πτέρυγα και η οργάνωση της κομμουνιστικής απελευθέρωσης, έχοντας καθένα από αυτά βέβαια το δικό του ρόλο. Υπάρχει η πρωταρχικότητα της θεωρητικής, στρατηγικής συλλογικότητας-της επαναστατικής οργάνωσης- αλλά υπάρχει και η καθοριστικότητα τελικά του κινήματος.

Εμείς θεωρούμε την οργάνωσή μας μέσο και όχι σκοπό, σε στενή αλληλεξάρτηση με όλες τις άλλες μορφές συνειδητού και μη αντικαπιταλιστικού αγώνα.

3.2 Νεολαϊστικοί αγώνες: να γενικεύσουμε τις εκρήξεις

Στην περίοδο των νεολαϊστικών εκρήξεων βλέπουμε ορισμένα από τα πιο ελπιδοφόρα στοιχεία για μια συνολική αναζωογόνηση του νεολαϊστικού κινήματος. Ο ριζοσπαστισμός στα αιτήματα, η αυτοδιεύθυνση και η ανεξαρτησία, η άρνηση συμμετοχής στο στημένο παιχνίδι του διαλόγου, και η υποστήριξη της μαζικής και πολιτικής "τρομοκρατίας" του κινήματος, οι μαχητικές μορφές πάλης, η λογική της κλιμάκωσης και της πολι-

τικοποίησης, της εξασφάλισης συμμάχων, δεν βρίσκονται οπωσδήποτε αναπτυγμένες, υπάρχουν όμως σαν τάσεις στις ανεβασμένες στιγμές των μαθητικών καταλήψεων, των φοιτητικών και σπουδαστικών κινητοποιήσεων, των αντιαυταρχικών πρωτοβουλιών, όλη την τελευταία περίοδο.

Παρ' όλα αυτά, με το πέρασμα των εκρήξεων η αίσθηση που μένει στους πρωταγωνιστές του κινήματος είναι "ότι κάτι λείπει". Ερωτήματα και προβληματισμοί για το πού μπορεί να φτάσουν οι αγώνες. Είναι αλήθεια ότι οι νεολαίστικοι αγώνες των τελευταίων χρόνων, παρ' όλα τα ελπιδοφόρα στοιχεία τους δεν μπόρεσαν τις περισσότερες φορές να αποτρέψουν τα μέτρα της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης στην παιδεία, στην εργασία, την κοινωνία συνολικότερα. Το νεολαίστικο κίνημα χωρισμένο τις περισσότερες φορές σε διάφορα κομμάτια δε κατόρθωσε να ενοποιήσει τα πυρά του ενάντια στον κοινό εχθρό, την καθεστωτική πολιτική, το κεφάλαιο και το κράτος του, την ΕΕ... Η απάντηση σε αυτό το πρόβλημα δε μπορεί να είναι μια τεχνητή ενότητα υπό την πολιτική ομπρέλα της καθεστωτικής αριστεράς ούτε η επίκληση μόνο κάποιων γενικών κοινών στόχων. Η απάντηση βρίσκεται μέσα από την ανάπτυξη των αγώνων της νεολαίας για ζητήματα που την ενοποιούν κοινωνικά, όπως το εργασιακό μέλλον που προμηνύεται ζοφερό και το εκπαιδευτικό παρόν που κάθε μέρα γίνεται χειρότερο, με τη μετατροπή των "εκρήξεων" σε κίνημα διαρκείας αναγκών και δικαιωμάτων.

Οχι μόνο στο μέτωπο των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων αλλά και ενάντια στην καπιταλιστική ανασυγκρότηση στην εκπαίδευση, ενάντια στην ΕΕ, το Μάαστριχτ και τη Λευκή Βίβλο, κόντρα στη Νέα Τάξη, τον εθνικισμό, τον ιμπεριαλισμό, τον πόλεμο, το φασισμό, το ρατσισμό.

Σε ανειρήνευτη πάλη με τον αυταρχισμό, τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, την κρατική καταστολή, τη δικτατορία των ΜΜΕ και της πληροφόρησης.

Το νέο νεολαίστικο κίνημα προϋποθέτει το βάθεμα των χαρακτηριστικών του σε αντικαπιταλιστική, ανατρεπτική κατεύθυνση. Κριτήριο της πολιτικοποίησής του αλλά και προϋπόθεση είναι μια "άλλη" βαθύτερη προσέγγιση της πολιτικής.

3.3 Πολιτική ενοποίηση-αριστερό μέτωπο νεολαίας

Στον κομμουνισμό η πολιτική θα καταργηθεί ως μορφή εκπροσώπησης και διαχείρισης, μαζί με το κράτος. Σήμερα όμως μια παραίτηση από την πολιτική θα ήταν αφοπλισμός μπροστά στον πάνοπλο αντίπαλο. Η σημερινή κρίση της πολιτικής μπορεί και πρέπει να

δυναμώσει τις προσπάθειες για ανατροπή της καθεστωτικής πολιτικής και κατάργησής της, μέσω της πολιτικοποίησης του νεολαίστικου κινήματος και της συνειδητής υπερπολιτικοποίησης των νέων αγωνιστών. Αυτός είναι ο δρόμος της πολιτικής ανεξαρτησίας και αυτοδιεύθυνσης που μπορεί να βάλει τις βάσεις για την υπέρβαση της πολιτικής.

Όσο η πολιτική αποσπάται από το πεδίο της πάλης για τα συμφέροντα και τις ανάγκες και τοποθετείται στη σφαίρα των κινήσεων και της διαχείρισης από κάποιους ειδικούς φαντάζει σαν μια αντικειμενική διαδικασία με κριτήριο τι κάνουν οι καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις και οι εκπρόσωποι του κεφαλαίου. Όσο η πολιτική του κινήματος διασπάται από την επίσημη πολιτική, αποκτά αυτοτελή χαρακτηριστικά και αποστασιοποιείται από τις μεθόδους και το περιεχόμενο της αστικής πολιτικής, ξαναφέρει στο προσκήνιο εκείνη την πολιτική στάση και δράση που θέλει να καταργήσει την καθεστωτική πολιτική, δημιουργώντας το έδαφος για την “πολιτική” με κριτήριο τις ανάγκες, τα συμφέροντα της εργαζόμενης πλειοψηφίας και εκείνων των νεολαίστικων τμημάτων που έχουν εργατικά συμφέροντα.

Για να μπορέσει να αποκτήσει συνέχεια και προοπτική το νεολαίστικο κίνημα χρειάζεται η μετατροπή της άμεσης διεκδικητικής πάλης σε συνολικό, πολιτικό, μετωπικό κίνημα.

Πολιτικό, όχι μόνο με την έννοια ότι θα διεκδικεί από το κράτος απόσπαση μέτρων με καθολική ισχύ αλλά ότι θα διεξάγει την πάλη για τον εαυτό του. Δηλαδή, από τη σκοπιά της χειραφέτησης και της αντικαπιταλιστικής, κοινωνικής απελευθέρωσης.

Με βάση την ανάπτυξη των αγώνων, τις άμεσες ανάγκες και τα συμφέροντα της νεολαίας θα διαμορφώνει τέτοια αριστερά προγράμματα πάλης που:

1. Θα επιδιώκουν τη δημιουργία ρηγμάτων, την ακύρωση στην πράξη και την ανατροπή των βασικών επιλογών κάθε συντηρητικής πολιτικής, των βασικών στηριγμάτων της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης.
2. Θα φέρνουν δημιουργικά στο σήμερα τους στόχους της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, της κομμουνιστικής απελευθέρωσης.

Η αντίληψή μας θέλει να πρεσβεύει μια άλλη στάση, μια άλλη λογική για τη μόρφωση, την εργασία, τη ζωή της νεολαίας. Να θέτει ανταγωνιστικά, ασύμπτωτα κριτήρια με την καθεστωτική πολιτική του κέρδους, της αγοράς, της ανταγωνιστικότητας. Η ανάδειξη μιας τέτοιας στάσης σε υπαρκτό, διακριτό, αριστερό, αντικαπιταλιστικό ρεύμα στη νεολαία. Η ανασύσταση της εργατικής πολιτικής, η διαμόρφωση ενός άλλου πολιτισμού είναι η αναγκαία επιδίωξη. Μια τέτοια προσπάθεια περνάει μέσα από τη λογική του αριστερού μετώπου της νεολαίας.

Το αριστερό μέτωπο το εννοούμε ως μια διαδικασία και επιλογή κατ' αρχήν, για τη συσπείρωση των πιο διαφορετικών αντικαπιταλιστικών δυνάμεων και πολιτικών τάσεων, όλων όσων παλεύουν εμβρυακά ή ολοκληρωμένα για την ανατροπή της αστικής κυριαρχίας. Είναι μια συσπείρωση που έχει ως βασική κατεύθυνση την ανάδειξη της αντικαπιταλιστικής πράξης σε άμεσο συνολικό στόχο της νεολαίας και των εργαζομένων. Γι' αυτό πρέπει να αποτελεί πριν απ' όλα την αυτοτελή πολιτική, μετωπική συνένωση των διάσπαρτων διαφορετικών δυνάμεων της συνειδητής εργατικής πολιτικής και των πιο πρωτοπόρων δυνάμεων της ίδιας της νεολαίας και των αγώνων της. Με άλλα λόγια, είναι πρόταση για τη λογική και την οργάνωση του πολύμορφου αντικαθεστωτικού ρεύματος που υπάρχει στη νεολαία.

Ακριβώς αυτή η συνειδητή ή ημισυνειδητή δράση και κίνηση της νεολαίας αποτελεί βασικό στοιχείο συγκρότησης του αριστερού μετώπου. Η ανάπτυξη των αγώνων στη

σημερινή φάση της πλήρους αναντιστοιχίας ανάμεσα στην ένταση της συντηρητικής επίθεσης και της αγωνιστικής απάντησης αποκτά καθοριστική σημασία. Ομως, η ανάπτυξη των αγώνων σκοντάφτει στη διάρρηξη των συλλογικών μορφών δράσης και στην ανυπαρξία και ανυποληψία των θεσμοθετημένων οργάνων. Η προσπάθεια τέτοιων κινηματικών πρωτοβουλιών δεν μπορεί να περιορίζεται στα όρια της αριστερής συσπείρωσης ή στα όρια των σημερινών οργάνων του νεολαϊστικού κινήματος. Γιατί εκτός των άλλων μετατρέποντας την αριστερή συσπείρωση σε απλό φορέα της διεκδικητικής πάλης την απονευρώνεις από τα αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά που πρέπει να έχει. Απέναντι σε αυτό το υπαρκτό πρόβλημα χρειάζεται να αναδείξουμε τις πιο πολύμορφες κινήσεις αντίστασης και αγώνα που να μπορούν να οργανώνουν την πάλη για τα νεολαϊστικά προβλήματα, να οργανώνουν τη συλλογικότητα των Γενικών Συνελεύσεων, αλλά και να αποτελούν "δοκιμαστικές εκπομπές" των νέων νεολαϊστικών συλλογικοτήτων. Τέτοια παραδείγματα συναντάμε στις διάφορες επιτροπές αγώνα, στις επιτροπές καταλήψεων των μαθητών και φοιτητών που αντικαθιστούν τα θεσμοθετημένα όργανα, κλπ.

Η ανεξάρτητη αριστερή πολιτική ενοποίηση είναι πραγματικότητα σε ορισμένους νεολαϊστικούς χώρους, περισσότερο στα πανεπιστήμια. Αυτό όμως που έχει κατακτηθεί δεν πρέπει να μας ικανοποιεί. Προϋπόθεση ύπαρξης και συνέχειας της νεολαϊστικής αντίστασης είναι η δημιουργία και ενίσχυση των πρωτογενών πολιτικοσυνδικαλιστικών συσπειρώσεων ανά χώρο.

Είναι ανάγκη να συσπειρωθούν όλες οι δυνάμεις που μπορούν και θέλουν να εξυπηρετήσουν τη λογική του Αριστερού Μετώπου για να δράσουμε από κοινού, δηλαδή πολύ πιο αποτελεσματικά σε όλους τους χώρους σε κάθε μέτωπο μα και σε κεντρικό πολιτικό πεδίο. Χρειάζεται μεγαλύτερη γείωση με τα προβλήματα των νέων, πιο αιχμηρή πολιτικοποίησή τους. Ετσι ώστε να διαμορφωθεί ένα δυνατό, διακριτό και ενεργητικό δίκτυο της ανεξάρτητης αριστερής, αντικαθεστωτικής πτέρυγας των νέων αγωνιστών. Ένα τέτοιο δίκτυο οπωσδήποτε θα δώσει ώθηση στην ανάπτυξη και πολιτικοποίηση σε αντισυντηρητική-αντικαπιταλιστική κατεύθυνση των νεολαϊστικών αγώνων.

Ταυτόχρονα, μια τέτοια ενότητα θα είναι αποφασιστική συμβολή και στην προσπάθεια για ανάπτυξη μιας πραγματικής Λαϊκής Αντιπολίτευσης στις αλληπάλληλες συντηρητικές κυβερνήσεις και της αντικαπιταλιστικής αριστεράς που απαιτεί η εποχή μας.

Αυτή είναι η καλύτερη συμβολή και στο πολιτικό ζητούμενο της περιόδου. Δηλαδή να μπει ένας φραγμός στην τρομερή αντιλαϊκή, αντινεολαϊστική επίθεση που πραγματοποιεί το κεφάλαιο κι η ΕΕ.

Να καταδικαστεί η συντηρητική πολιτική της συναίνεσης και της υποταγής. Να διαμορφωθεί ένας αξιόμαχος και αξιοσημείωτος πόλος που εμπνεόμενος από την προοπτική της συνολικής ρήξης με το σύστημα, να είναι ο καλύτερος υπερασπιστής των εργαζομένων και των νέων σήμερα.

3.4 Για μια νέα κομμουνιστική απελευθερωτική οργάνωση νεολαίας

Η νεολαία είναι το πρώτο θύμα της επίθεσης του κεφαλαίου. Ολο και περισσότερο ωριμάζει στο εσωτερικό της η συνείδηση ότι τα προβλήματα που βιώνει δεν είναι απλά επιπτώσεις της μιας ή της άλλης κυβερνητικής πολιτικής, αλλά χρόνια, συνυφασμένα με

τον κεντρικό πυρήνα του καπιταλισμού. Γι' αυτό και το ζητούμενο σήμερα είναι η ενότητα της νεολαίας γύρω από μια πολιτική γραμμή αμφισβήτησης του πυρήνα του καπιταλισμού σε όλη τη γραμμή του μετώπου. Για να βρεθεί η καθολική προβολή των πιο αυθεντικών αναγκών της νεολαίας, η κομμουνιστική πρόταση και στρατηγική στον αντίποδα των καπιταλιστικών αξιών και ιδεολογημάτων.

Πιστεύουμε ότι το μοντέλο του ρεφορμιστικού εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος αλλά και όλων των παραλλαγών του (ευρωκομμουνιστικού, τροτσκιστικού, μαοϊκού, αναρχοσυνδικαλιστικού) έχει χρεωκοπήσει οριστικά. Η χρεωκοπία τους έγκειται στο ότι απέτυχαν στην ουσία που συγκροτήθηκαν, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλισμού, την απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά της εκμετάλλευσης. Η εκτίμηση αυτή δε γίνεται από τη σκοπιά του δικαστή που μοιράζει ευθύνες και λάθη αλλά από τη σκοπιά του μέλλοντος, της εκπλήρωσης των ονείρων, της πεποίθησης ότι καλούμαστε να προχωρήσουμε σε δρόμους αβάδιστους.

Μαζί με τον κομμουνιστικό ρεφορμισμό έχουν αποτύχει κι εκείνες οι λογικές που φαινομενικά βρίσκονται στον αντίποδά του, αλλά αρνούνται την ανάγκη και τα βήματα προς τη συγκρότηση μιας νέας επαναστατικής οργάνωσης νεολαίας. Είτε αυτές εκφράζονται με τη λογική των μεμονομένων μικροομάδων που αυτοαναγορεύονται σε πρωτοπορία σε μια απελπισμένη φυγή προς τα μπρος, ανατινάζοντας τις γέφυρες που θα μπορούσαν να τις ενώσουν με το θολό αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Είτε εκφράζονται με τη λογική της ομάδας άμεσης παρέμβασης ή έκφρασης που εφόσον λείπει η βασική ενοποιητική γραμμή, η στρατηγική επιδίωξη, οδηγούνται γρήγορα στο μαρασμό, παραμένοντας στην περιφέρεια κι όχι στο κέντρο της ταξικής πάλης.

Μια νέα νεολαίστικη κομμουνιστική οργάνωση χρειάζεται γιατί το πρόβλημα της ένταξης της νεολαίας στην επαναστατική πάλη δεν μπορεί να λυθεί μόνο από την ύπαρξη επαναστατικού κόμματος συνολικά στην κοινωνία. Η ανάγκη για αυτοτελή οργάνωση νεολαίας προσδιορίζεται από το γεγονός ότι ο όρος "νεολαία" συνεχώς αλλάζει και επανατροφοδοτείται λόγω και της ηλικιακής ανανέωσης. Αρα υπάρχει πιο έντονη ανάγκη ύπαρξης ενός μόνιμου πυρήνα. Οι ίδιες οι εξελίξεις της εποχής του αναπτυγμένου καπιταλισμού αυξάνουν το ρόλο και το ειδικό βάρος της νεολαίας στην επαναστατική πάλη. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι η νεολαία προσεγγίζει με τους δικούς της ιδιαίτερους δρόμους την επαναστατική πάλη.

Για όλους αυτούς τους λόγους και ιδιαίτερα λόγω των σημερινών περίπλοκων συνθηκών διεξαγωγής της ταξικής αναμέτρησης, που η αξία των ιδεών, της συνείδησης, της γνώσης, της πληροφόρησης, έχουν ασύγκριτα μεγαλώσει, θα ήταν αστείο να πει κανείς πως είναι δυνατόν να προωθηθεί η επαναστατική πάλη χωρίς μια κομμουνιστική οργάνωση της νεολαίας.

- Οργάνωση μαζική, δικτυωμένη και αποκεντρωμένη σε όλους τους χώρους και μέτωπα της νεολαίας.
- Οργάνωση που μόνιμα και σταθερά θα συνενώνει τα πιο πρωτοπόρα αποσπάσματα του κινήματος, που θα είναι πεδίο μιας προωθημένης στρατηγικής και θεωρητικής ενότητας των νέων κομμουνιστών.
- Οργάνωση που θα συνδέει τα επιμέρους κινήματα και μέτωπα σε ενιαία αντικαπιταλιστική πάλη, που θα είναι πολιτικό κέντρο και καταλύτης συσπείρωσης και ενότητας

- όλων των αντικαπιταλιστικών ρευμάτων και τάσεων, προβάλλοντας την κομμουνιστική κίνηση στην αντίληψη του σήμερα στρατεύοντας μαχητικά τη νεολαία.
- Οργάνωση που θα προσπαθεί να γίνει συλλογικός διανοούμενος της επαναστατικής πάλης, οργανώνοντας συλλογικά τον πολιτικό χρόνο των μελών της.
 - Οργάνωση με ανατρεπτική πολιτική γραμμή που χωρίς το άγχος της πλειοψηφίας θα απευθύνεται στην πλειοψηφία των νέων. Εμείς δεν είμαστε "εξημερωμένο κατοικίδιο" μα ούτε και "θηρίο στο κλουβί". Θέλουμε να επικοινωνούμε με τη νεολαία. Για να περάσουμε από την πολιτική των επιτελείων σε αυτή των εκατομμυρίων. Από τα λόγια των διαδρόμων στις φωνές των δρόμων.
 - Οργάνωση με πλούσια εσωτερική ζωή. Η άμεση δημοκρατία να χαρακτηρίζει τις διαδικασίες και τις πρωτοβουλίες της. Οργάνωση που προσπαθεί να κατακτά από σήμερα στην εσωτερική της λειτουργία τα στοιχεία της νέας απελευθερωτικής κοινωνίας. Που θα καταργεί τον αστικό καταμερισμό και το διαχωρισμό πνευματικής -χειρονακτικής εργασίας ανάμεσα στα μέλη της.
 - Οργάνωση που μέσα από τη συλλογική πολιτική ζωή διαμορφώνει, αναπτύσσει την επαναστατική προσωπικότητα κάθε μέλους της, που δημιουργεί έναν ανώτερο πολιτισμό, μια άλλη στάση και τρόπο ζωής για τον νέο άνθρωπο.

Η δυναμική της προσπάθειάς μας πηγάζει από το μέλλον, από τις νέες αντιθέσεις, από τις νέες σημαίες που θα υψώνουν οι καταπιεσμένοι και εξεγερμένοι στην Ελλάδα και όλο τον κόσμο.

Οι νέοι κομμουνιστές δεν πετάμε την τραγική ιστορία του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Αν πρέπει να τελειώνουμε με όλα τα αντεπαναστατικά, τελικά, κινήματα δε σημαίνει πως θα διαγράψουμε όλη την κληρονομιά των εργατικών και αντικαπιταλιστικών αγώνων. Αισθανόμαστε συνεχιστές των ηρωικών και πρωτοπόρων προσπαθειών της εργατικής τάξης για χειραφέτηση, αλλά και όλων των απόπειρων της ανθρωπότητας για απελευθέρωση στο διάβα των αιώνων. Μαθαίνουμε από τη διπλή πείρα, θετική και αρνητική του εργατικού κινήματος στον αιώνα μας.

Δε δεχόμαστε να καθορίζει τη ζωή μας το παρελθόν. Δε δεχόμαστε να δεσμεύσει η προηγούμενη ήττα το μέλλον της κοινωνικής επανάστασης. Είμαστε "καταδικασμένοι"

να ξαναδοκιμάσουμε. Να επανιδρύσουμε τον κομμουνισμό, να τον επαναθεμελιώσουμε στις νέες στις σύγχρονες συνθήκες και να τον κάνουμε νικηφόρο.

Στεκόμαστε απέναντι στη θεωρία της κοινωνικής χειραφέτησης και το Μαρξισμό με επαναστατικό τρόπο. Εχουμε σχέσεις συνέχειας και ασυνέχειας,

προσπαθώντας να εμβαθύνουμε τόσο στο κεκτημένο των κλασικών του μαρξισμού και άλλων ρευμάτων αντικαπιταλιστικής σκέψης, αλλά πολύ περισσότερο να εξελίξουμε την απελευθερωτική αντίληψη και θεωρία στα επίπεδα που είναι αναγκαία για την εποχή μας.

Εχουμε την τόλμη να ξαναπροσπαθήσουμε “από την αρχή”. Δεν ακολουθούμε τις προτροπές όσων “έβαλαν μυαλό”. **Πρεσβεύουμε την υπεροχή του ελεύθερου φρονήματος, της συνειδητής θέλησης των επαναστατών.**

✓ **ΠΟΙΟΙ, ΑΝ ΟΧΙ ΕΜΕΙΣ;**

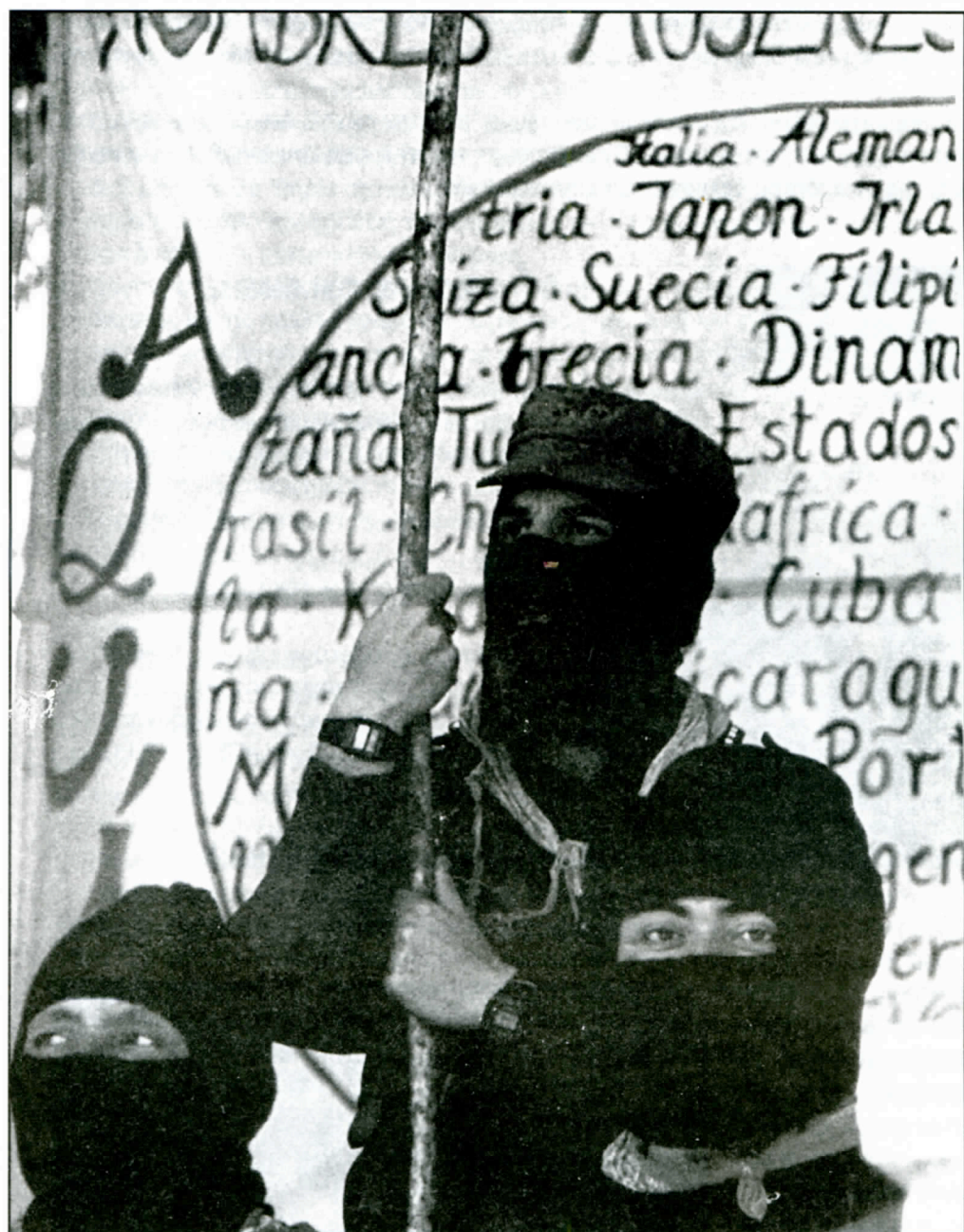
- Κάνουμε έκκληση στην αγωνιζόμενη νεολαία, για το δυνάμωμα των αγώνων. Καμία ανακωχή με την συντηρητική πολιτική.
- Σε όσους περπατάμε παράλληλα, να χτυπάμε μαζί ενάντια στο σύστημα. Για ένα ισχυρό, αντικαπιταλιστικό μέτωπο.
- Σε όσους αναζητούν την κομμουνιστική προοπτική της εποχής μας και θέλουν την ανεξαρτησία τους, να πλαισιώσουν την νεολαία **ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**.

✓ **ΠΟΤΕ, ΑΝ ΟΧΙ ΤΩΡΑ;!!!**

Είμαστε μια απρόβλεπτη γενιά. Δε φοράμε ζώνη ασφαλείας με το σύστημα. Ο επαναστατικός ρεαλισμος είναι το ανώτατο στάδιο του ρεαλισμού. Οπως είπε ο Sub-Comandante Marcos, των επαναστατημένων Zapatistas “**Το εγχείρημά μας από άποψη συσχετισμών φαίνεται τελείως παράλογο, αλλά από κοινωνική άποψη είναι τελείως απαραίτητο**”.

νεολαία **ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**

Μάης 1996

ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ
στη
σημερινή
βαρβαρότητα

παλεύουμε
για τον κόσμο
που μας
ΑΝΗΚΕΙ!!!

νεολαία

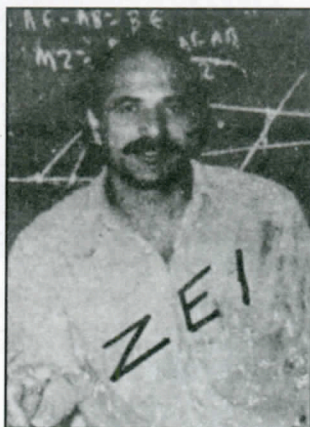
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

τίποτα
συντηρητικό
να μη μείνει
όρδιο!

με τη σύγχρονη
ανατρεπτική
αντικαπιταλιστική
ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**N
A
P**

νεολαία

**ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ**